

ပုလဲ
၆

အရာရာသူကြွေသော

(၁)

“နီနာမည်က ‘နီနီခင်’ပါ ... နီလို့ ပဲ ခေါ်ပါနော်”

‘မေလေးရီ’သည် နီနီခင် ဟူသော မိန်းကလေးကို ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ခပ်ငေးငေးသာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ။

“မေလေးရီကို တွေ့ခွင့်ရဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်နော်၊ နီလေ ဖုန်းသုံး ခါ ဆက်ယူရတယ် ... ပြီးတော့ လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့တာက ဒါဒုတိယ အကြိမ် ... ပထမတစ်ခါက ကြိုမချိန်းမိလို့ တွေ့ ခွင့်မရလိုက်ဘူး ... ဟင်း ဟင်း”

တကယ်တော့ အဲဒီလို မခက်ခဲခက်ခဲအောင် ... ကိန်းကြီးခန်းကြီး မ နိုင် နိုင်အောင် အစီ အစဉ်များ ချမှတ်ထားသူမှာ မေလေးရီရဲ့ ဖခင်ကြီး ဦးဘရီပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မေလေးရီကတော့ ထို အဖြစ်ကို ကြိုက်တယ် လည်း မဟုတ်။ မကြိုက်ဘူးလည်း မရှိ ...။ ဖေဖေက “အဲဒီလိုလုပ်”ဆိုရ င် ... လုပ်လိုက်သည် သာ ...။ သို့သော် ခုလို ရွယ်တူမိန်းကလေးချင်းက “တွေ့ခွင့်ရဖို့ တောင် အတော်ခဲ ယဉ်းတယ်နော်”ဟု ဆိုသော အခါတွင် မတော့ ... ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ ရှုပ်နေတာလည်း မဟုတ် ပါဘဲ တ မင်ကြီးကျယ်ခမ်းနားထားသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို မျက်နှာပူပူနှင့် မေလေး ရီက မနေတတ် မထိုင်တတ်ကြီးများ ပင် ဖြစ်နေမိပါတော့သည်။ ။

ကိုယ့်ရှေ့က မိန်းကလေးကတော့ဖြင့် ကိုယ့်ကို “ကိန်းကြီးခန်းကြီးနီ င်ရန်ကော”ဟု ပြစ်တင်၊ လှောင်ဟားလိုစိတ်နှင့် ပြောနေသည့်ပုံ မရပါ

...။ သူမရဲ့ စကားဟာ ပြောရိုးပြောစဉ် ... အဖြစ် အပျက်တစ်ခုကို သာမန်ပြောပြနေသလောက်သာ ...။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အနီရောင်ခပ်ပြေပြေထက်အောက် ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားသော သူမဟာ ဘယ်သူများ ပါလိမ့် ...။ မေလေးရီမှာ မှတ်ဉာဏ်တော့ မနံနဲလှသော်လည်း ဖေဖေလိုတော့ဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါလောက် မြင်ဖူးရုံနှင့် တစ်သက်တာ မှတ်မိနေခြင်းမျိုး မရှိရကား ... “အလုပ်မတော်ဘူး ... ညံ့ဖျင်းလွန်းတယ်”ဟု ဖေဖေဆီမှ မှတ်ချက်ကို အမြဲရနေကျ ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်တာနဲ့ “အရင်ကတွေ့ဖူးပြီးသားလား”ဟု ခေါင်း ပူအောင် ပြန်စဉ်းစားနေရတာနဲ့ ပဲ မေလေးရီရဲ့ ပုံစံက ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်သလို သွက်လက်တက်ကြွ မလာတော့ဘဲ ... ခပ်အေးအေး ... ခပ်ထုံထုံပုံပေါက်၊ ပေါက်နေတော့သည်။

ခဏတစ်ဖြုတ် ခေါင်းပူခံလိုက်ပြီးသောအခါ ‘နီနီခင်’ဟူသော သူမကို မေလေးရီက ဘယ် တုန်းကမှ မသိဘူးသေးတာ သေချာသွားလေပြီ ...။ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆက်စကားတွေကိုပဲ ကြည့်လေ ... ခုမှ ပထမဆုံး စတွေ့ကြသူချင်း ပြောကြတဲ့ စကားမျိုးတွေပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်တာ အလုပ်ကိစ္စပဲလားဟင် ... ဒါဆိုရင် ပစ္စည်းနမူနာကို ကျွန်မရဲ့ လက်ထောက်ကောင်မလေးနဲ့ ထားရစ်ခဲ့နိုင်ပါတယ်နော် ... မနီနီခင်တို့ ရဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ခံမယ် ... မခံဘူး အဆုံးအဖြတ်က ကျွန်မလည်း ချပေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဖေဖေအပေါ်မှာ ပဲ မူတည်ပါ တယ် ... ဖေဖေဆီက အဆုံးအဖြတ်ရရင်တော့ မနီနီခင်ဆီ လက်ထောက်ကောင်မလေးက အကြောင်းပြန်ပါလိမ့်မယ်နော် ...”

မေလေးရီက ဆက်တိုက်ကြီးပင် ပြောချလိုက်သည်။

ဒီလို ကိုယ့်ဂုဏ် ... ကိုယ့်နေရာကို မြှင့်မတင်ဘဲ နိမ့်ကျစေသော စကားမျိုးတွေ ပြောတတ်တာကို ဖေဖေကမကြိုက်ပါ။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ နိုင်ငံခြားသားတွေ အကြိုက်များသော မြန်မာပြည်တွင်းဖြစ်အရည်အသွေးကောင်းကောင်း ပစ္စည်းများကို တင်ရောင်းသော “Gems and Handicraft” ဆိုင်တွေများစွာ ပိုင်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ထားသော ဖေဖေထံသို့ ပစ္စည်းသွင်းချင် ... ဆိုင်တင်ချင်ကြသော လုပ်ငန်းရှင်များဟာ ... “ဘူးဆိုဘူး”စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာကာ လှည့်မကြည့်တတ်တော့သော ဖေဖေထက် ... သဘောထား ပျော့ပျောင်းကာ အားနာတတ်သော မေလေးရီထံသို့သာ တသွင် သွင် ချဉ်းကပ်ကာ ခေါင်းကိုက်စေတတ်တာတွေများ လှပြီ။

ဖေဖေဟာလည်း လာသမျှ ... သွင်းသမျှပစ္စည်းတိုင်းကို ဒိုင်ခံလက်ခံကာ တင်ရောင်းပေးနိုင်ခြင်းမျိုးတော့ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ ...။ နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ စွဲဝင်စ ပြုနေပြီဖြစ်သော “ဘရီ”ဆိုတဲ့ နံမည်တစ်လုံးကို ဆက်လက်ခိုင်မြဲဖို့ ရာ အရည်အသွေးကောင်း ပစ္စည်းများကိုသာ ရွေးချယ်ရပေမည်။ အဲဒီမှာ တင်မေလေးရီလည်း ဒုက္ခရောက်နေရတာပဲဖြစ်သည်။ ။

ဒီတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ အပူမကပ်နိုင်ခင် ... ဖေဖေ မကျေနပ်ကာမှ မကျေနပ်ရော ...။ ဘာအဆုံးအဖြတ်မှ မပေးနိုင်သည့် ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကိုယ်က ကြိုတင် ပြောပြထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ခေါင်းအေးနိုင်ပေသည်။ နို့မို့ဆို ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်သလို ကိုယ်ကပဲ ဆုံးဖြတ်မည့် ဂိုက်ဆိုက်မျိုးကို ပြလွှတ်လိုက်ကာမှ ကိုယ့်ကို တကျီကျီ တပူပူ နားပူနားဆာ တိုက်နေကြမည့် ဒဏ်ကို မေလေးရီက လုံးလုံး မခံနိုင်ပါပေ။

“နီလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပါ မေလေးရီ”

မေလေးရီက ပြုံး၍ သာ နေလိုက်သည်။ ။ မခေါ်နိုင်ပါဘူးကွယ် ...

မေလေးရီဟာ လူတစ်ဦးကို တစ်ကြိမ်မြင်ရုံနှင့် ... (အလုပ်သဘောအရ ဟန်ဆောင်ရတာမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... တကယ်စိတ်ပါလက် ပါ ရှိသွားတာပဲဖြစ်ဖြစ်) ဖော်ဖော်ရွေရွေကြီး ရင်းနှီးမသွားတတ်သော အကျင့်တစ်မျိုးကိုလည်း ပိုင် ဆိုင်သည် လေ ...။

ဖေဖေ ပြောသလို ဆိုရင်တော့ “ပြင်ပစ်ရမယ့် မကောင်းတဲ့ အကျင့်” ပေါ့။ ဖေဖေကတော့ဖြင့် နောင်မှ သာ သဘောထားတွေ တင်းမာကာ ... ဘူးဆို ဖရုံမသီးကာမှ မသီးရော ...။ တွေ့လိုက်ပြီဆို တာနဲ့ ... ဝမ်းသာ အားရ ... ဖော်ဖော်ရွေရွေ ...၊ အနှစ်နှစ် အလလက ရင်းနှီးပြီးခဲ့သူများ လိုကို ဆက် ဆံတတ်တာမျိုးပါ ...။ အငြင်းစကားဆိုတာတောင်မှ ဝမ်း သာအားရ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ငြင်းပစ် တတ်တာမျိုးမို့ ... ဖေဖေနှင့် စ ကားပြောမိသူခမျာ တစ်ခါတစ်ရံကျ ငြင်းလို့ ငြင်းခံနေရမှန်းတောင် မ သိရလောက်အောင်ကို ဖေဖေ “ဟန်”တွေအောက်မှာ ပျော်ဝင်နေရလေ့ ရှိပါသည် ။

မေလေးရီကတော့ ဒါမျိုးတွေမရပေ...။

သို့သော် ခြွင်းချက် ... တစ်ခါတော့ ရှိဖူးခဲ့ပါသည် ။ “မောင်”နဲ့ စတွေ့စဉ်အခါကလေ ...။ ထိုစဉ်ကတော့ မေလေးရီဟာ တကယ့်ကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ စကားတွေ အများကြီးပြောကာ သွက် လက်နေခဲ့ဖူးတာ မို့ ... နောင်သောအခါမှာ စကားပြန်စပ်မိသောအခါ ... မောင်က ... “အဲဒီတုန်းက မောင်က မေလေးကို တကယ့်စကားအိုးမလေး ... လို့ ထင်သွားမိတာ”တဲ့ ။

မေလေးရီမှာ (ဖြစ်မြဲထုံးစံအတိုင်း) အလုပ်ချိန် အလုပ်ခွင်မှာ သူများ နှင့် စကားပြောနေရင်း ကပင် မောင့်ထံ စိတ်ရောက်သွားမိတာမို့ ရှက်ပြီးလေးတစ်ခု မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်လာရကာ ... လူ ဟန်လေးက

လည်း ခုနက စိတ်အိုက်အိုက် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ပုံစံမှ ... မသိမသာ ... ချစ်စရာ မူဟန်လေးနှင့် နွဲ့နောင်းပြောင်းညွတ်သွားရပါသည်။ ။

“နီက မေလေးဆီ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး ... ဪ ... မေလေးလို့ ပဲ ခေါ်မယ် နော် ...”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရရင်း ... နီနီခင် ဟူသော သူမကို မေလေးရီက အနည်းငယ် ပိုပြီးစိတ် ဝင်စားသွားသည်။ ။ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ... တွေ့ရခက်သည့် မေလေးရီကို တွေ့ခွင့်ရဖို့ အရေး အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြိုးစားယူခဲ့သော သူမဟာ ဘယ်သူပါလိမ့် ... ဘာအကြောင်းကြောင့်ပါလိမ့်။

“နီလာတာကလေး ... မေလေးနဲ့ ညီအစ်မတွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောခွင့် ရချင်လို့ ပါ ... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်းတွေ ဆိုပါတော့ ... အို ... ဒါပေမဲ့ နီကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ မဟုတ်ဘူး နော် ... မေလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပဲ ဆိုကြပါစို့ ... ခုတော့ အလုပ်ချိန် အလုပ် ခွင်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်နော် ... ရရဲ့ လားဟင် ... မရရင်လည်း အလုပ်ချန်ပြင်ပမှာ နီကို တစ်နေရာရာမှာ ပြန်ချိန်းပေးပါလား ...”

မေလေးရီက ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာရတော့သည်။ ။ တစ်မျိုးပဲ ... ဘာတွေမှန်းလဲမသိ ...။ အမြဲတမ်း အေးဆေးတည်ငြိမ်ခဲ့သော မေလေးရီရဲ့ ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး ဘာတွေမှန်းမသိ ... လျှို့လျှို့ဝှက် ဝှက်လိုလို ... စိတ်ဝင်စားစရာလိုလို အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် တစ်ခါမှ မကြုံဆုံဖူးခဲ့ပါ။ မေလေးရီနှင့် တွေ့ခွင့်ရဖို့ အခါခါ အလီလီ ကြိုးစားခဲ့သော သူမ၊ သယ်ဆောင်လာသော အကြောင်းအရာများ ဟာ ... သူမရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ မဟုတ်ဘဲ ... မေလေးရီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ သာ ဖြစ်ပါ

သတဲ့ ...။ ကဲ ... ဘယ်လောက် ထူးဆန်းထားသလဲ ...။

ဘာကိုလဲမသိ ... အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်လာမိသော မေလေးရီမှာ ... ရုတ်တရက် စားပွဲပေါ်က ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး “နာရီဝက်ခန့် အပြင်က ဘယ်သူမှ ဝင်မလာကြဖို့ ... ဖုန်းလာရင် လည်း ခေါ်မပေးဖို့ ” ကို လှမ်းမှာ ထားလိုက်မိပါသည် ။ ထူးခြားသည့် သူမကို မေလေးရီက အချိန်ပေး မှ ဖြစ်မည်။ ပြီးကျတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ ဆိုနေမှ ... တခြားသူတွေ သိလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ...။

“မနီနီခင်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မသိဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... နီကတော့ မေလေးကို သိနေတယ် ... အထူးသဖြင့် ... မောင့်ရဲ့ ချစ်သူလေးအဖြစ်နဲ့ ပေါ့”

“မောင်”

“ဆောရီး ... ‘သားမောင်’ကို ပြောတာပါ”

မေလေးရီရဲ့ ရင်တွေ ‘တဒိတ်ဒိတ်’နှင့် အခုန်မြန်လာရပါသည် ။ ‘မောင်’တဲ့ ...။ မောင့်ကိစ္စ တဲ့ ။ မောင့်ကို သူကလည်း ‘မောင်’တဲ့ ။ မောင့် နံမည်မှာ ထူးထူးခြားခြား “သားမောင်”ရယ်လို့ ဖြစ်နေသည့်အတွက် နံမည်ထဲက တစ်လုံးကို အဖျားဆွတ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ... မေလေးရီ ရဲ့ မောင့်ကို တခြားတစ်ပါးသော သူစိမ်းမိန်းကလေးကလည်း ‘မောင်’ရယ်လို့ ခေါ်ဝေါ်ခွင့် ရနေခဲ့ သလားကွယ်။

မေလေးရီမှာ ရုတ်ခြည်းပင် ကိုယ့်ရှေ့က မိန်းကလေးအပေါ် မနှစ်မြို့သော ... ခါးသီးသော စိတ်တို့ နှင့် ပြည့်လျှံလာရသည် ။ မေလေးရီရဲ့ ချစ်သူမောင့်ကို‘မောင်’ဟု ပင် ခေါ်ဝေါ်ပြီး ... “စကားပြောခွင့် ရချင်လို့ ပါ” ဆိုတဲ့ ထိုမိန်းကလေးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ မျှ နှစ်လိုဖွယ် စကားတို့ ကို သ

ယ် ဆောင်လာခဲ့သူ မဟုတ်နိုင်တော့။ အနည်းနဲ့ အများ ... မေလေးရီကို ထိခိုက်နာကျင်စေနိုင်မည့် အကြောင်းအရာများကို သယ်လာခဲ့သူသာ ဖြစ်ရတော့မည်။

သူမဟာ မေလေးရီကို မောင့်ရဲ့ ချစ်သူလေးအဖြစ် ကြိုသိနေပြီးမှ ပြောစရာစကားတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့သူဖြစ်လျှင် ...။ အို ... မောင်ရေ ... ဘယ်လိုများ ပါလိမ့်ကွယ် ...။ မောင်နဲ့ မေလေးရီတို့ ရဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခုလို အနှောင့်အယှက် ... ရှုပ်ရှုပ်ထွေး ထွေးတွေ ခပ်ကင်းကင်းနဲ့ အဆင်ပြေပြေ ... ရိုးရိုးလေးပဲ မဟုတ်ဘူး လား ...။

မေလေးရီရဲ့ မျက်နှာထားကို နီနီခင်က ရိပ်မိသွားပုံရသည် ။

“ဆောရီး မေလေးရယ် ... မေလေး စိတ်ထိခိုက်နစ်နာဖို့ နီက မရည်ရွယ်ပါဘူးနော် ... မေလေး မသိချင်ရင်လည်း နီ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး ...”

“အို ... ဒီလိုလေး လာစသွားပြီးမှ လူကိုစပ်တင့်နဲ့ ကျန်ရစ်ရအောင်တော့ မလုပ်နဲ့ လေ ...”

မေလေးရီရဲ့ စကားကြောင့် နီနီခင်က ‘လှစ်’ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးသည် ။

“မဟုတ်ဘူး ... နီက အဲဒီသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မနီနီခင် ပြောပြမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်”

“နီပြောတာတွေကို မေလေး ချက်ချင်းကြီး ယုံပစ်လိုက်ရမယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... စုံစမ်း နိုင်ပါတယ် ... စုံစမ်းဖို့ ကိုလည်း နီက ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ယုံခြင်း မယုံခြင်းက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ မနီနီခင် ... မနီနီခင် ကျွန်မဆီ ရောက်လာတာကတော့ မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ကိစ္စအတွက် ပြောစရာတစ်ခုခု ပါလာလို့ ပါ ... ကျွန်မ လုပ်စရာရှိတာကို ကျွန်မဘာသာ လုပ်ပါ့မယ် ... မနီနီခင် လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ မနီနီခင် လုပ်ပါ”

နီနီခင် မျက်နှာ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းကြီး ချပစ်လိုက်ဟန်နှင့် တုံ့ဆိုင်းဝေ့လည်နေခြင်း မရှိတော့ဘဲ ...

“အဓိက အချက်ကတော့ မောင့်ကို မယုံပါနဲ့ ...”

“အို ... ကျွန်မပြောပြီးပြီလေ ... ယုံခြင်း မယုံခြင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ ဆို ...”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... နီ မှားသွားတယ် ... နီပြောချင်တာက မောင်ဟာ မေလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ သစ္စာရှိရှိနဲ့ လက်တွဲသွားမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး မေလေးရီ ... မောင့်မှာ ရှင်းလို့ မနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းခပ်ရှုပ်ရှုပ်တွေ ရှိနေတယ် ... အဲဒီဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ပဲ သူပိတ်မိနေပြီး ... မောင် တစ်နေ့ကျ လက်ထပ်ရမယ့် လက်ထပ်မယ့်သူဟာ မေလေး မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘယ်သူလဲ ... ရှင်လား ...”

မေလေးရီက ရုတ်တရက် မထိန်းလိုက်နိုင်သော ဒေါသစိတ်နှင့် ခပ်ထန်ထန်ပင် အော်မေး လိုက်မိပါသည်။ ။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဒေါသအတွက် ကိုယ်ပြန်ရှက်သွားမိသည်။ ။ ဟင့်အင်း ... မေလေးရီဟာ သက်သက်မဲ့ အခြောက်တိုက် လာစော်ကားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သော ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဒေါသတွေ ထွက်ပြနေမိခြင်းမျိုးနဲ့ မကျရှုံးလိုက်ရဘူးလေ ...။ သူများ ပိုင်နက်ထဲဝင်လာရပြီး ...

သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် စကားမျိုးတွေကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် လာပြောနေရသူကတောင်မှ အများကြီး တည်ငြိမ်လူ့ နွှံ့ရနေနိုင်သေးရင် ... မေလေးရီက သူ့ထက်ပိုပြီးတော့တောင်မှ ထိန်းသိမ်းတည်ငြိမ်နိုင်ရမှာ ပေါ့ ...။

ပြီးကျတော့ ခုကိစ္စဟာ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု ရှုံးဖို့ မြတ်ဖို့ ဈေးစကားပြော ဆစ်ဆွက်နေရသည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး လေ ... ရှက်စရာကောင်းသော သစ္စာမဲ့ခံရခြင်း ... အလိမ်အညာခံရခြင်း စတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဦးတည်နေရတဲ့ ကိစ္စ ...။ မေလေးရီ စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် မေလေးရီပဲ ပိုပြီး ရှက်စရာကောင်းတော့မည်။

“အထင်မလွဲပါနဲ့ မေလေးရယ် ... နီလည်း မဟုတ်ရပါဘူး ... နီလည်း ပဲ မေလေးလိုပဲ ခံလိုက်ရတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ ...”

ပြောပြီး ပြီးနေတော့သော နီနီခင်ရဲ့ အပြုံးလေးမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပြည့်ဝလေးနက်လွန်းနေ သည် မို့ မေလေးရီခမျာ ကိုယ့်ကို နီနီခင်က “ခံလိုက်ရသူ”ဟု ထည့်ပြီး သုံးစွဲသတ်မှတ်လိုက်ပြီဖြစ် သည့် အဖြစ်ကို တောင် သိပ်ကြီးသတိမထားလိုက်နိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်သွားရပါသည် ။ သူ့အပြုံး ကလေးဟာ တစ်မျိုးလေး ... အင်မတန် ... အလွန်တရာ ကရုဏာသက်ချင်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံး လေး ...။ သူ့စကားတွေကို လူတစ်ဖက်သားက တစ်ထိုင်တည်းမှာ ပစ်ယုံကျသွားချင်စရာ ကောင်း လွန်းတဲ့ အပြုံးလေး ...။

အပြုံးလေးတင် မကဘူးနော် ... နီနီခင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ ခြုံကြည့်ရရင် ဒါမျိုးစကား တွေ လာပြောနေရသူ တစ်ယောက်နှင့်တောင်မတူ ...။ သူ့ရဲ့ မျက်နှာ နဂိုနေဟာ (တမင်တကာကြီး ဟန်ဆောင်ယူထားတာ မဟုတ်ခဲ့ရင်) အင်မတန်မှ ရိုးသားအေးဆေးနေသည် ။ စိတ်ပုပ်ခြင်း

ကောက် ကျစ်ကလိမ်ကျတတ်ခြင်း ... လိမ်ညာလိုခြင်း ... စတာမျိုးတွေ
ကို သူ့မျက်နှာမှာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် တောင်မှ ဖမ်းယူလို့ မရနိုင် ...။ ပြောရ
မယ်ဆိုရင် ... အလွန်တရာ ရင်ပူခံခက်နေပြီဖြစ်သည့် မေလေး ရီရဲ့ မျ
က်နှာပေါ်မှာ အထင်းသားပင် ပေါ်နေနိုင်သော “မောဟ”တွေ “သောက”
တွေတောင် သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးစဉ်းမျှ ရှိမနေပါ ...။

နီနီခင်ဟာ အလှစားကြီးထဲက မဟုတ်သော သာမန်ကြည့်ကောင်းရုံ
ရုပ်ရည်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်တစ်
ချက်ကြောင့်လဲမသိ ... တစ်ချက်ကြည့်မိရင် ခပ်ကြာ ကြာတော့ မျက်
လုံးစိုက်မိသွားနိုင်သည့် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုက သူမရဲ့ မျက်နှာမှာ ရှိနေသ
ည် ။ ညှို့အား ပြင်းသော တချို့မိန်းမတွေလိုမျိုး
မုန်းစရာဆွဲဆောင်မှုကြီးမျိုးနှင့် မဟုတ်ဘူး နော် ...။ ပုံမှန်အေး အေး
လေး ... ရိုးရိုးလေးနှင့်ပင် ကြည့်ကောင်း ဆွဲဆောင်နေသည် မှာ ... မိန်း
မချော မိန်းမလှ စာရင်း ဝင် ... မေလေးရီတောင်မှ ဘာကိုမှန်းမသိ ... ‘
ရီနီ’နေရတော့မည့် အနေအထားမျိုးနှင့် ဖြစ်နေပါ သည်။

မောင်ရေ ...။ ထိုထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုလေးမှာ များ မင်းပျော်ဝ
င်ကျဆုံးဖူးခဲ့သလား ... ကျဆုံးနေဆဲပဲများ လားကွယ် ...။

အို ... မတွေးဘူး ...။ ဒီလို လာပြောတိုင်း သံသယဝင်ရမည်ဆိုရင်
... မောင့်အပေါ်မှာ မေလေးရီ မတရားရာ ကျတော့မည်။ ပြီးကျတော့ အ
နိုင်တစ်ခု လိုချင်လို့ သက်သက်လာရောက်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်နိုင်သော သူမကို
သူ့သဘောအတိုင်း အနိုင်တွေ ပေးလိုက်မိရာ ကျနေတော့မည်။

“နီလေ ... မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ ခုလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့
အလုပ်ကို တမင်လာ လုပ်ခဲ့တာပါ မေလေးရယ် ... ဒီလိုလာပြောတဲ့ အ
တွက် နို့ကို မေလေးဘက်က ကောင်းကောင်း ကြီး အထင်သေးနိုင်တာ

လည်း နီ ကြုံတွက်ပြီးသားပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လို့ ... စိတ်ဒုံးဒုံးချ မထား
နိုင်ရင် နီ မလာပါဘူး ...။ မေလေး ယုံချင်မှ ယုံပါ... ခု နီစကားတွေဟာ
နီအကျိုးစီးပွားအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မပါပါဘူး ... မေလေးရဲ့ အကျိုးအ
တွက် ရည်ရွယ်ပါတယ်လို့ လည်း နီ မပြောလိုပါဘူး ... နောက် တစ်ခု ရှိ
သေးတယ် ... မောင် ထိခိုက်နစ်နာပါစေတော့ဆိုတဲ့ ဆန္ဒလည်း နီမှာ မ
ရှိပါဘူး”

ဟင် ... ဒါဆို ဘာလဲ ...။ သူ့အကျိုးလည်း မရှိ ... မောင့်ကိုလည်း မ
ထိခိုက်စေချင်ရင် အစ တည်းက လာမပြောနဲ့ တော့လေ ...။ “မေလေးရီ
ရဲ့ အကျိုးအတွက် လာပြောပေးတာပါ”ဆိုရင် တောင်မှ ဟုတ်တာမဟု
တ်တာ အပ,ထား ... အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိနိုင်သေးပေမယ့် ခုဟာက မေ
လေးရဲ့ အကျိုးအတွက်လည်း မဟုတ်ပါတဲ့ ...။ ဒါဆို ဘာလို့ လာပြော
နေသေးလဲ ... ဘာတွေလဲ ...။ မေ လေးရီမှာ ခေါင်းတွေကိုက်သထက်
ကိုက်လာရပါတော့သည် ။

“နေပါဦး ... ကျွန်မ တစ်ခုသိချင်သေးတယ် ... မနီနီခင်နဲ့ မောင်နဲ့
က ဘာလဲ ... အဲဒါ တစ်ခုတော့ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျန်တာတွေ အားလုံးလည်း အမှန်အ
တိုင်းကြီးပါပဲ မေလေး ရယ် ... မေလေး သိချင်တဲ့ မောင်နဲ့ နီနဲ့ ဘာလဲ
ဆိုတာလည်း မေလေး စိတ်ချပြီး ယုံကြည်လိုက်စမ်း ပါ ... မောင်နဲ့ နီနဲ့
ဟာ ဘာမှ မဟုတ်ကြပါဘူး”

ဟင် ...။ ချစ်သူဟောင်း ... ဒါမှ မဟုတ် လက်ရှိ သမီးရည်းစား ... စ
သဖြင့် ကြားရတော့ မည်ဟု တွက်ထားသော မေလေးရီမှာ ကြောင်
တောင်တောင်ပင် ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည် ။

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာလဲ ... မောင်နဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး လဲဆိုသေး ...

မောင့်ကို တမောင်မောင်နဲ့ နှုတ်ဖျားကလည်း မချ ... ပြီးတော့ မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်လည်း ခံလိုက်ရသူ တစ်ယောက်ပဲဆို ...အဲဒါကကော ဘာလဲ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး မနီနီခင် ... ရှင် ကျွန်မဆီ ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာလဲ”

“မောင်ဆိုတာက ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက နှုတ်ကျိုးနေခဲ့လို့ ပါ မေလေးရယ် ... ခံလိုက် ရတယ် ဆိုတာကတော့ ထားလိုက်ပါတော့လေ ... မေလေးဆီ လာတာကတော့ သိပ်မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးထားမိရင် တစ်နေ့ကျရင် မေလေး ခံစားကျန်ရစ်ရလိမ့်မယ် ... ဟုတ်တယ် အဲဒီစကား အတိုင်း အတိအကျကို မေလေးကို ပြောပြချင်လို့ ပဲ ... ကဲ ... နီ ပြန်တော့မယ် ...”

သူ့သဘောသူဆောင်ကာ ကိုယ့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ရရုံလေးတင် လာဆွသွားသလို လုပ် သွားသော သူမက သူမ,ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးသောအခါ ပြန်ပါတော့မည်တဲ့ ။ အကြီးအကျယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားပြီဖြစ်သော မေလေးရီမှာ နီနီခင်ဟူသော သူမကို သူမ, ရောက်လာခါစ ကလို ငေးရုံလေးသာ ဆက်ငေးနေနိုင်ပါတော့သည် ။

ခြိမ်းပဲခြိမ်းခြောက်ချင်သလိုလို ... အရှက်လာခဲ့ချင်တာလိုလိုနှင့် ဘာကိုမှ လည်း တိကျရေ ရာစွာ ပြောမသွားသော နီနီခင်ကတော့ မေလေးရီကို ကျောခိုင်းလျက် ချန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ဖြစ်ပျက်သွား ပုံမှာ ရုတ်တရက် လျှပ်ပြက်လိုက်သလိုမျိုး ဝင်းခနဲတစ်ချက် လက်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ လျှပ်စီးရဲ့ အစအနကို ရှာမရတော့သလိုမျိုး ...၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မိုးခြိမ်းသံတစ်ခုသာ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ် ကျန်ရစ်တတ်တာမျိုးနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူစွာပင် ...။ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာ ... ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ... ဘာသဲလွန်စမှ မချန်ရစ်တော့ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကွယ်

ပျောက်သွား ...။ ပြီးကျတော့ ဆူညံမြည်ဟည်းစွာ ကျန်ရစ်ရသော မေလေးရီရဲ့ ရင်ခုန်သံများ ...။

မေလေးရီမှာ အကြောင်းပြချက် ကင်းမဲ့စွာပင် ထိုမိန်းမကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်း ...၊ လျစ်လျူရှုကာ ခပ်အေးအေးပဲ ဆက်နေနိုင်ခြင်းတို့ ကင်းကာ ... မတရားရာကျတော့မည်မှန်းသိလျက် ... မောင့်ကိုသာ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်မိဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ကျလေသည် ။

*

“ဟိတ် ... ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ”

“မောင်ကချောလို့ ...”

“ဟားဟား ... မေလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွာ ... မောင်က ချောလို့ ဆိုတဲ့ စကား မျိုးကို မင်း တစ်နေ့တစ်ခါလောက် မပြောရရင် စားမဝင်တော့ဘူးလား ... ဟင် မေလေး ...”

“မောင်က တကယ်ပဲ ချောတာကိုးကွယ် ...”

“ကိုယ့်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးနော် အမိလေး ... မင်းလေးဟာလည်း ဘယ်လောက်လှပနေတဲ့ ကောင်မလေးလဲဆိုတာကို ... မေလေးလိုသာ ချောတိုင်းသာ ချောတယ် ... ချောတယ်နဲ့ ပြောနေရမယ်ဆိုရင် မောင်တော့ အာညောင်းလွန်းလို့ အောက်မေးရိုးတောင် ပြုတ်ထွက် ရမယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ကမှ ပြောမနေဘဲ”

မေလေးရီမှာ ရုတ်တရက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိပါသည် ။ မေလေးရီလို လှပသော၊ မြင်သူ တကာ ချီးမွမ်းနေရသော မိန်းမမျိုးကို တဖွဖွ ချီးမွမ်းတတ်ခြင်းမျိုး မရှိတဲ့ မောင်ဟာ ... ဘယ်လိုမျိုး မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ချီး

မွမ်းလောက်ဖွယ်ရာ ... အောက်မေးရိုး ပြုတ်လောက်ဖွယ်ရာလို့ ထင်မှာ
လဲ ...။ သိပ်ကြီး မလှပလှသော်လည်း ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေတတ်
သော ရုပ်ရည်မျိုးကိုမှ မောင်က ချီးမွမ်းချင်တာလားကွယ် ...။

“ဘာလဲ ... မေလေးက မောင့်အောက်မေးရိုးကြီး ပြုတ်ထွက်နေမှ
ကျေနပ်မှာ လား ... ဟုတ်လား...”

“တကယ်ပြုတ်သွားရင်လည်း ကောင်းသားပဲ”

မေလေးရီက နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ပြောလိုက်မိပါသည်။ ။ မေလေး
ရီရဲ့ မောင်တစ်ယောက် ယောက်ျားတန်မဲ့ ကြည့်ကောင်းနေလွန်းခြင်းကို
မေလေးရီက ဘယ်တုန်းကမှ ပူပင်စိုးနှောင့်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ အဲ
ဒီရုပ်ရည်ကို ငေးကြည့်ကာ မေလေးရီက ရင်ပူတတ်ပြီ။ မောင်သာ ရုပ်
ဆိုးကြီး ဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့ နေ့ကလို မိန်းမတစ်ယောက် မေလေးရီထံ ရော
က်လာကာ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြော သွားခြင်းမျိုးတွေနှင့် ကြုံရမှာ ကို
မဟုတ်ဟု မေလေးရီက ထင်နေမိပါသည်။ ။

“မေလေး ... မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ”

မောင်က မေလေးရီနှင့် တည့်တည့်ကြည့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ စတွေ့ကတည်းက မေလေး မရွှင်ဘူး ... စကားလည်း နည်း
တယ် ...”

“ခါတိုင်းရော မေလေးက ဘလစ်ဘလစ် ထိုးနေလို့ လား ...”

“ခါတိုင်းနဲ့ ကို မတူတာကွာ ... ပြော ... ပြော ... မေလေး တစ်ခုခု
တော့ ဖြစ်တယ် ... မောင့်ကိုမညာနဲ့ ... မင်းပုံစံက ညာလို့ လည်း မရ
ဘူး ... ဖုံးကွယ်ချင်လို့ လည်း မရဘူး ... သိပ်သိသာ တာ ... မောင် သိ

တာပေါ့ မေလေးရယ် ...”

“မောင်”

“ဘာလဲ မေလေး ... မြို့မထားနဲ့ ပြောပြော ... မောင်နဲ့ မေလေးနဲ့ ကြားမှာ ဘာမြို့ထား တာမျိုးမှ မရှိရဘူး ...”

တကယ်ပဲလား မောင်ရယ် ...။ မေလေးရီမှာ မောင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးရ လွန်းသော စိတ်တို့ ကြောင့် မောင့်မျက်နှာ မြူမှုန်သမီးမှာ ကိုပင် ရှုမြင်ချ င်သူ မဟုတ်ပါ ...။ ဟုတ်သည် ရှိ ... မဟုတ် သည် ရှိ ... မေလေးရီထံမှ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သော မယုံမကြည် စကားမျိုး ထွက်လာခဲ့ရင် မောင်တစ်ယောက် စိတ်ညစ်ကာ ... မျက်နှာညို ... ထိခိုက်ခံစားရတော့မှာ အသေအချာ ...။

မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင်မှ မေလေးရီက သူ့ကို အယုံအကြည် မရှိရကော င်းလားဟု မောင် စိတ်ထိ ခိုက်မည်။ အကယ်၍ များ တစ်ခုခုဟုတ်နေခဲ့ ရင်တော့ ဖြေရှင်းရခက် ... ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကျကာ မောင် ဒုက္ခရောက် ပေတော့မည်။ မျိုသိပ်ကာ ကျိတ်ပဲခံစားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြည့်မိပါသေးတ ယ် မောင် ရယ် ...။ သို့သော် မေလေးရီဟာ မောင်ပြောသလို ... သိပ်ဖုံး ကွယ်မထားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးလေ ...။

ဖွင့်မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျပြီးတာတောင် ... ချီတုံချတုံနဲ့ မောင် ရိပ်မိ သွားရလောက်အောင် မူပျက်နေခဲ့တဲ့ မေလေးရီရဲ့ ပုံစံဟာ ... အမြဲတ စေ မင်သေသေ ဟန်ကောင်းကောင်း နေနိုင်တတ်တဲ့ မောင်နဲ့ ဖေဖေတို့ လိုတော့ လူမြင်မကောင်းလှဘူးပေါ့ကွယ် ...။

“တကယ်နော် ... မောင်နော် ... မောင်နဲ့ မေလေးနဲ့ ကြားမှာ ဘာမြို့ ထားတာမျိုးမှ မရှိရ ဘူးနော် ...”

“မေလေး ပြောပုံက မောင်ကပဲ တစ်ခုခုကို မြဲထားတဲ့ ပုံစံမျိုးပါလား

”

“မောင် ... နီနီခင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...”

“ဟာ ... အရူးမ ...”

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ... လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သော မောင့်ကို မေလေးရီက မတတ်တတ် နှင့်ပင် မပြတ်လိုက်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ။

“ဒါဖြင့် မောင် သူ့ကိုသိတယ်ပေါ့ .. ပြော ... ပြော ... မောင်နဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ ... သူဘယ်သူလဲ၊ အဲဒီ နီနီခင်က ဘယ်သူလဲ မောင် ...”

“မောင် မေလေးကို ပထမဆုံး ပြောပြထားချင်တာက အဲဒီ နီနီခင် ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ရူး နေတယ်”

“ရူးနေတယ်”

မေလေးရီရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရကာ အတော်လည်း ထူးဆန်းအံ့ဩသွားရပါ သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ... ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ ကောင်းကောင်း သွက်သွက်လည်နေတာ ... အဲဒါကို မေလေး ခေါင်းထဲထည့်ထားပြီးမှ ကျန်တာကို မေလေး ဆက်ဆုံးဖြတ်ပေတော့ ... ဘာလဲ ... နီနီခင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မေလေး ဘယ်ကကြားလာတာလဲ ... ကြားထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ပြောတာ လား ... သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မေလေးဆီ ဖုန်းဆက်တာမျိုးလား ...”

“သူလာတာ ...”

“လာတယ် ... မေလေးဆီ သူလာတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... မနေ့က ...”

“ဟာ ... ကျွတ် ... အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပေးပေးလွှတ် မထားပါနဲ့ လို့ ပြောတာပေါ့ ... ခုတော့ မေလေးအကြောင်းကို သူဘယ်တုန်းက သိသွားလဲ မသိပါဘူး ... မေလေးဆီတောင် ရောက်လာသတဲ့ ... တောက် ...”

“မောင်က သူ့ကို ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လွှတ်မထားနဲ့ လို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“သူ့အုပ်ထိန်းသူ့ကို ပြောတာပေါ့ ...”

“ဒီလိုဆို မောင်နဲ့ သူနဲ့ အဆက်အစပ်တော့ ရှိတယ်ပေါ့ ... သိတော့ သိကြတယ်ပေါ့ ...”

မောင်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ထားသည်။

“နေပါဦး ... ဒေါ်အရူးက မေလေးကို ဘာတွေပြောသွားသလဲ ...”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ် ...”

“ရူးလို့ ရူးတယ် ပြောတာပဲ ...”

“တကယ်ပဲ ရူးနေတယ် ဆိုရင်တောင် အဲဒီလိုကြီးတော့ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ မပြောကောင်းပါဘူးကွယ် ... လူတစ်ဖက်သားကို ...”

“ဘာလဲ .. တကယ်ပဲ ရူးနေတယ် ဆိုရင်တောင်လို့ ပြောတော့ သူ ရူးနေပါတယ်ဆိုတဲ့ မောင့် စကားကို မေလေးက သံသယရှိတဲ့ သဘောလား ... ထင်တယ် ... သူ့ကို တစ်ခါလောက် မြင်လိုက် ရရင် ဘယ်သူကမှ သူ ရူးနေတယ်လို့ ထင်ကြမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ ... ပြောတဲ့ လူကိုတောင်

အရူးပြန် ထင်ရင် ထင်ကြဦးမှာ ...”

‘ရူးပုံလည်း တစ်စက်မှ မပေါက်ပါဘူး ...’ဟု မေလေးရီက တိတ်တခိုးပဲ တွေးနေမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မေလေးရီမှာ က စိတ်မမှန်သောသူဆိုရင် လမ်းမကြောင်းတစ်လျှောက် ... လျှောက်သွားနေ တဲ့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ... အော်ဟစ်ကခုန်နေတတ်သော သူတွေလောက်ကို သာ မြင်ဖူးထားသော အတွေ့အကြုံလောက်နှင့် ဖြစ်ပေရာ ... နီနီခင်ကို “မရူးနိုင်ပါဘူး”ဟု တော့ တထစ်ချကြီး မပြောရဲ ပါ။ ကိုယ်တွေ့ လုံးဝမရှိဘူးပေမယ့် ... စာတွေနဲ့ ကတော့ဖြင့် ... ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ စိတ်ဖောက်ပြန် နေမှုမျိုးပေါင်းစုံကို ဖတ်ဖူး ... ကြားဖူးတာပဲ မဟုတ်လား။

“သူကပြောတယ် ... မောင့်အပေါ် သိပ်ကြီးမျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးထားမိရင်တော့ တစ်နေ့ ကျရင် မေလေးပဲ ခံစားကျန်ရစ်ရလိမ့်မယ် ... တဲ့ ”

“အောင်မာ ... အဲဒီမိန်းမက ရူးသာရူးတာ ... သူများကို ခြိမ်းခြောက်ချောက်တွန်းဖို့ ကျ တော့ စကားလုံး ကောင်းကောင်း တွေ စီတတ်သားပဲ ...”

မောင် ပြောဆိုနေသည့် ပုံစံတွေဟာ အဲဒီတစ်ယောက်ကို မကျေမနပ်ပုံစံသာ ပေါက်နေတာ ... အဲဒီ နီနီခင်နှင့် မောင်တို့ ဟာတော့ သိပ်ကို တရင်းတနှီးကြီးဆိုတဲ့ ပုံစံလည်း အလိုလိုနေရင်းနှင့်ကို ပေါ်နေလေသည်။

“မောင် ... ဖြေရှင်းလေ ...”

“မေလေးရယ် ... စိတ်မမှန်တဲ့ လူ လျှောက်ပြောတဲ့ စကားကို မောင်က ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရှင်း ရမလဲ ...”

“အို ... မဟုတ်ရင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောပေါ့ ... သူက ပြောသွားသေးတာ ... မောင် တစ်နေ့ကျ လက်ထပ်မယ့် ... လက်ထပ်ရမယ့် လူဟာ မေလေး မဟုတ်ဘူး တဲ့ ... လက်ထပ်တာကို တောင် ခွဲပြီးပြောတာနော် မောင် ... ‘လက်ထပ်ရမယ့်’နဲ့ ‘လက်ထပ်မယ့်’ဆိုတာ ဟာ မတူဘူး ...”

“ဟာ ဒေါ်အရူး လုပ်သွားတာနဲ့ မေလေးပါ လိုက်လည်ကုန်ပြီ ...”

“ပေါက်ကရ ... မေလေးက ဘာလို့ လည်ရမှာ လဲ ... ‘လက်ထပ်မယ့်’ဆိုတဲ့ စကားက မောင့် ရဲ့ ဆန္ဒကို ဆိုလိုတာ ... ‘လက်ထပ်ရမယ့်’ဆိုတာကတော့ မောင့်ဆန္ဒထက် ... တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်းစေမှု ... ပတ်ဝန်းကျင်က စေ့ဆော်မှု စတာတွေနဲ့ ဆိုင်တာပေါ့ ...”

“ဟာ ... ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး ... ဒီမှာ မေလေးရာ ... သူပြောတာတွေကို ယုံမှာ လား ... မောင်ပြောတာကို ယုံမှာ လား ...”

“မောင်ပြောလေ ... မောင်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ယုံလောက်ရင် ယုံမှာ ပေါ့ ...”

“ကျွတ်ပဲ ... စိတ်ချလက်ချနဲ့ ယုံမှာ ပေါ့လို့ တောင် မပြောရဲတော့ အောင်ပဲလား ... မောင်ပြော မယ် မေလေး လက်ထပ်ရမယ့်တွေ ဘာတွေ မောင်နားမလည်ဘူး ... မောင်လက်ထပ်မယ့်လူကတော့ မေလေးပဲ ... မေလေးကို မောင် ဘယ်တော့မှ မချန်ရစ်ခဲ့ဘူး ... ကဲ ... ပြီးပြီလား ... ယုံပြီလား ...”

“တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ ...”

“ဘယ်တော့မှ ... ဘယ်တုန်းကမှ မဖောက်ပြားဘူး ... မောင့်ဘဝ တစ်သက်မှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ် သစ္စာရှိရှိနဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်မယ့်

လူဟာ မေလေးပဲ ... တစ်ယောက်တည်းပဲ ...”

အနည်းငယ် ရင်အေးသွားရပြီး မေလေးရီရဲ့ မျက်နှာကလေးက ခပ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းလေး ဖြစ်လာပါသည်။ ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ... တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိန်းမတစ်ယောက်ထက်စာရင် ကိုယ့်ချစ်သူကိုသာ ကိုယ်ယုံတာပေါ့နော် ...။ ပြီးကျတော့လည်း ထိုမိန်းမဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသူပါတဲ့ ...။ ထင်ရက်စရာတော့ မရှိ ...။ သူမရဲ့ ပုံစံက တကယ့်ကို တည်ငြိမ်ကူညီရလို့ နေလေသည်။ ။

“ပြီးပြီလား ... မေလေး ...”

“အင်း ... အဲဒီကိစ္စကတော့ ပြီးပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ မေလေးကို အဲဒီ နီနီ ခင်ရဲ့ အကြောင်း ပြောပြပါလား မောင် ... မေလေး တစ်ခါမှ လည်း မကြားဖူးဘူး ... မောင်နဲ့ သူနဲ့ က အတော်ရင်းနှီး သိကျွမ်းကြသလား ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ... ငယ်သူငယ်ချင်း ဆိုပါတော့ ...”

“ဪ ... ငယ်ငယ်ကတည်းက သိတာလား ... ဒါဆို သူက မောင့်ကိုများ ကြိုက်နေသ လား မသိဘူး ...”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... အဲဒီလို ပြောသွားလို့ လား ...”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါဘူး ...”

“ဘယ်ပြောမလဲ ... သူက မကြိုက်တဲ့ အပြင် မောင့်ကို မုန်းတောင် မုန်းနေနိုင်သေးတာ ... မောင် ဘယ်လိုဆိုရင် ထိခိုက်နစ်နာပါ့မလဲပဲ သူက တွက်နေမှာ ...”

“ဟင် ... ထူးဆန်းလိုက်တာ ... မောင်ကရော”

“မောင်ကတော့ မမုန်းပါဘူး ... သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် ရှိပါတယ် ... ပြီးတော့ သူ့ စိတ်ကလည်း မှန်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ သူလုပ်သမျှ အကုန်ဗွေယူနေလို့ လည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ခုလိုမျိုး မောင်နဲ့ မေလေးတို့ ကြားမှာ ဘလိုင်းကြီး သွေးလာခဲ့တဲ့ ကိစ္စမျိုးကျတော့ ရုတ်တရက်တော့ ဒေါသထွက်မိတာပေါ့လေ ... ဒါပေမဲ့ မေလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ ... ဒါမျိုး အရှက်မရှိ မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ပြီး လာပြောရမယ့်ကိစ္စကို သာမန်မိန်းမကောင်းလေးတွေဆို ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ ... သူလည်း စိတ်မမှန်ရှာလို့ သာပေါ့ ... ဒေါသထွက်ရလည်း ခဏပါပဲ ... ရောဂါသည် သူငယ်ချင်းဆို တော့ ခွင့်တော့လွှတ်နေရဦးမှာ ပါပဲ ...”

မေလေးရီမှာ မောင်ပြောသမျှကို ငေးပြီးသာ နားထောင်နေရင်း ဘာကိုမှန်းမသိ တစ်မျိုးကြီး ပဲ ဖြစ်နေမိပါသည်။ ။ မောင့်ကို မယုံတာလည်း မဟုတ်။ ဘာမှန်းကို မသိတာပါ။ အစောတည်းက ကြို သိမထားရဘဲ ခုမှ လတ်တလောကြီးထွားပြီး မောင့်မှာ စိတ်မမှန်သည့် ငယ်သူချင်းမ တစ်ဦးရှိနေသည် ဆိုတာကို သိလိုက်ရလို့ မေလေးရီက ရုတ်တရက် လက်သင့်မခံနိုင် ဖြစ်နေသေးတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ ။

တကယ်တမ်း ပြောရရင် ခု နီနီခင် ကိစ္စမှ မဟုတ်ပါ ...။ မောင့်မှာ မေလေးရီ သိမထားရသေး သည့် အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးမှ တကယ့် အများကြီးပဲ ရှိနေသေးတာပါ ... ။ မေလေးရီတို့ စတင်တွေ့ကြပြီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည် အထိ .. မောင်ဟာ Computer Science နှင့် ဘွဲ့ရထား သော၊ Computer company တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်သော ... မိန်းမ မရှိ ... ရည်းစားမရှိ ... မိဘမရှိ ... လူပျိုတစ်ကောင်ကြွက် ... ဆိုတာရယ် ... “သားမောင်”ဆိုတဲ့ ထူးထူးခြားခြား နာမည်လေးရယ် ... ဒါပဲ ... ပြီးပြီ ...။

ဒါထက်ပိုပြီး မောင့်အကြောင်းကို မေးလေးရီ ဘာမှ မသိ။ မောင့်ရုံး လိပ်စာ ... မောင့်အိမ် လိပ်စာတွေကိုတောင် ... ဘယ်တော့မှ ကိုယ်က လိုက်ပါသွားဖို့ ဆန္ဒမရှိခဲ့တာမို့ သိပင်သိထားသော် ငြား ဝေဝေဝါးဝါးရ ယ်ပါ။ ခုတော့ နီနီခင်ဟူသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် ပေါ်ထွက် လာကာ အစတစ်စကို မေးလေးရီက ဆုပ်ကိုင်မိပြီထင်သည် ။ အဲဒီ အစ တစ်စကို ဆုံးတဲ့ အထိ ဆက်ဆွဲရင်း နောက်ထပ် နောက်ထပ် အစပေါင်း များစွာကို ဆက်လက်ဆွဲထုတ် စပ်စုချင်စိတ်တွေ မေးလေးရီမှာ တဖွား ဖွားပင် ပေါ်ပေါက်လာရပါပြီ။

“မောင် ... မောင့်အကြောင်းတွေ မေးလေး သိချင် လာပြီ”

“ဟား ဟား ဟား ... ထင်တယ် ... ထင်တယ် ... နီနီခင် လာဆွတာ နဲ့ မေးလေးတော့ ပေါက်ကရတွေ ဆက်ဖြစ်ကုန်တော့မှာ ပဲလို့ မောင်ထင်လိုက်တာပဲ ... အစကတော့ မောင့်ကို အခု လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေက သားမောင် အဖြစ်နဲ့ ပဲ ချစ်ခဲ့တာပါဆို ... ဟားဟား”

“ဟင် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဟိုတုန်းက ... အခုက အခုပဲ ...”

“ဒါဖြင့်ရင် မေးလေးရဲ့ အကြောင်းတွေ အရင်ပြောပြလေ ... မေးလေးကို သဲသဲမဲမဲ လိုက်ခဲ့ကြ တဲ့ လူဆယ့်ခုနစ်ယောက်ထဲက ... ဟို ခပ်ပုပုနဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ မချစ်ပေမယ့် လက်ထပ်သင့် တဲ့ လူအဖြစ် ခေါင်းထဲ ထည့်ခဲ့သေးတယ် ဆိုတာလေ ... အဲဒီလူအကြောင်း အရင်ပြောပြပေါ့ ... ဟားဟားဟား”

“ဟာ ... ပေါက်ကရတွေ ... ဘယ်က ဆယ့်ခုနစ်ယောက် ရှိရမှာ လဲ ... ကိုအောင်မင်းထွန်း ကလည်း ဘယ်က ခပ်ပုပုရမှာ လဲ ... မောင့်လောက်သာ မမြင့်တာ မေးလေးထက်တော့ မြင့်ပါသေး တယ် ...”

“ဟော ... သူ့လူပုထိတော့ မေးလေးက မခံနိုင်ဘူးပေါ့ ...”

“မောင်နော် ... အဲဒီလို မဟုတ်တာတွေ မနောက်နဲ့ ...”

“အဲဒီလူပုက ခုံဖိနပ် စပါယ်ရှယ် အော်ဒါမှာ နေတုန်း သူ့ကောင်မလေးကို မောင်က အလစ် ဝင်သုတ်သွားတာ ... ခုတော့ သူ့ခမျာ ... မေလေးကိုတော့ လက်လွှတ်လိုက်ရပြီး ခုံဖိနပ်မြင့်မြင့် တစ်ရန်ပဲ အဖတ်တင် ကျန်ရစ်တယ် ... ဟားဟား”

အဲဒီလိုနဲ့ ပဲ ... ရယ်မော နောက်ပြောင်စိတ်ကောက်ရင်း စကားလမ်းကြောင်းက မေလေးရီကို ကြိုက်ခဲ့ဖူးသူများ ထံ ပြောင်းရောက်သွားတာနဲ့ ပဲ ... မသိရသေးတဲ့ မောင့်ရဲ့ အတိတ်ကို မေလေးရီက မသိလိုက်ရပြန်။ အတိတ်မပြောပါနဲ့ ... လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကိုပင် မေလေးရီက ကောင်းကောင်း တိတိ ကျကျကို မသိတာပါ။

*

“နီနီ ...”

ကျားဟိန်းသံလို အသံကျယ်ကြီး တစ်ခုနှင့် မောင်အိမ်ထဲဝင်လာတာကို မြင်လျှင် နီက မောင်တစ်ယောက်တော့ နီကို တအားကုန် စိတ်ဆိုးလာပြီမှန်း အတပ်ပင် သိလိုက်ပါပြီ။ ဘာရှိမလဲ ... ဗေဒင်ပြေးမေးနေစရာ မလိုပါ။ မောင်ဟာ သူ့ချစ်သူလေး ... မေလေးရီနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ ...။ မေလေးရီက မောင့်ကို နီအကြောင်းတွေ ပြောပြ လိုက်လေပြီ။

စလုပ်ကတည်းက ... အမြန်မနှေးပင် မောင့်ထံ စကားပြန်ပေါက်မည်။ မောင်က နီကို ခုလိုပဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စိတ်ဆိုးမည် ဆိုတာတွေကိုပါ ကြိုစဉ်းစားပြင်ဆင်ထားပြီးသားမို့ နီက မောင့်ရဲ့ ကျားဟိန်းသံကြီးကို အထူးကြောက်မနေတော့ဘဲ ခပ်ရဲရဲသာ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည် ။

“မောင် ... နီ ဒီမှာ ...”

“လာစမ်း ... ငါ့ရှေ့ကို ... နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားသလဲ ... ငါ့ကိုပြော ...”

နီက မောင့်ကိုဆိုရင် ငယ်ကြောက်စစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ငယ်ကတည်းက “သားမောင်”ဆိုရင် အရှုံးပေးသည်းခံစိတ်တိုင်းကျ ဖြည့်ဆည်းလိုက်ရတာတွေသည် ကာလကြာမြင့်လာသောအခါ ... နီကဆိုရင် မောင့်ကို ကြောက်ရွံ့ရိသေရမည်ဟု အလိုလိုနေရင်း သတ်မှတ်ပြီးသားတွေ ဖြစ်နေပါတော့ သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်နေရတာကို နီစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မရှိပါ။ ။ ထိုအခြေအနေနှင့်ပင် နီက လက်သင့်ခံ နှစ်ခြိုက်ပျော်ပိုက်နိုင်ပါသည်။ ။ တစ်ခါတလေကျ သိပ်လွန်လာရင် ... တိတ်တိတ် ကျိတ် ဝမ်းနည်းရတာ ကလွဲလို့ ပေါ့ကွယ် ...။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည့် မောင်က သူ့ရှေ့ကို ခပ်အေးအေး လေး လှမ်းလာသည့် နီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးပင် ဆီးကြိုကြည့်လိုက်ကာ ...

“နင် ... မေလေးရီဆီကို သွားတယ်ဆို ...”

“သွားတယ် ...”

“ပြောတယ် ...”

“ဟာ ...”

အေးအေးဆေးဆေး ဝန်ခံခေါင်းညိတ်နေသောအခါ မောင်ကပဲ စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာရပြန် ပါသည်။ ။ “ဟာ”ဟု သံရှည်ကြီးဆွဲကာ ညည်းညူအော်ဟစ်လိုက်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဆက်လက်စိုက်ကြည့်

နေတော့ နီက မခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ။ မောင့်ထံမှ စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်
တာ၊ စိတ်လုပ် စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်မပြောဘဲ နေတာတွေကို နီက ခံနိုင်
ရည်ရှိသည်။ ။ စိတ်ဆိုးခြင်း စိတ်လုပ်ခြင်းတို့ မည်သည် တစ်သက်တာ
စာ ကြာရှည်နိုင်တာမျိုး မဟုတ် ...။ စိတ်ပျက် သွားတာမျိုးကိုတော့ နီက
နည်းနည်းမှ မခံနိုင်ပါ။ စိတ်ပျက်ခြင်း အခြေအနေဟာ မူလပုံမှန်ဆီသို့
ပြန်ရောက်ဖို့ အတော်ကြီး အချိန်ယူရတတ်တာ ... တစ်ခါတစ်ရံကျ မူ
လအခြေအနေသို့ လုံးလုံးကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့တာ နီ သိတာပေါ့ ...
။ အဲဒါကြောင့် နီကို မောင် စိတ်ပျက်မှာ တော့ နီက အကြောက်ဆုံးပင်
...။

သို့သော် မောင်ဟာ နီကို တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် အချိန်တွေ
ကြာ လာလေလေ ... ပိုပို စိတ်ပျက် လာလေလေ ဆိုတာလည်း နီ သိနေ
ပါသည်။ ။ မတတ်နိုင်ပါ။ နီကံကြမ္မာကိုက အဲဒီလိုပဲဖြစ်ဖို့ ဖန်လာတာ။
ရှောင်လွှဲလို့ မှ မရနိုင်တာ။

“နင် မေလေးရီအကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ...”

နီက ပြန်မဖြေ ...။

“ပြောစမ်းပါ ... စုံထောက်မရဲ့ ... ငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်လိုက်ပြီး စုံစ
မ်းထောက်လှမ်းနေ တော့တာပဲ မဟုတ်လား ...”

“မောင့်အကြောင်း မမက အရင်သိတယ်လေ ... မမ သိရင် နီ သိတာ
ပေါ့ ...”

“မမ” နာမည်ပါလာတော့ မောင် နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားပုံရသည်။ ။
သို့သော် နီကိုဆိုရင် မယုံကြည်တတ်မြဲ မောင့်ထုံးစံအရ ... နှုတ်ခမ်းတ
စ်ချက်မဲ့ကာ ...

“မမက ငါ့အကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်းနေဖို့ နေနေသာသာ ... သူ့အလုပ်တွေနဲ့ သူပိပြီး ... ယားရင်တောင် မကုတ်အားဘူး ... နင်သာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မရှိ အိမ်ထိုင်ဖုန်းပြော ... ကား တစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည် ... အချိန်တွေ မတရားပိုနေတဲ့ မိန်းမမျိုးကသာ သူများ အကြောင်း စုံစမ်းဖို့ အချိန်ရမှာ ပေါ့ ... မမနာမည်သုံးပြီး ငါ့ကို ခြောက်ဖို့ လှန့်ဖို့ လာကြိုးစားမနေနဲ့ ... မရဘူး ...”

“မယုံရင် မမကို သွားမေးကြည့်ပါလား ...”

အညှာကိုကိုင်ပြီး ပြောလိုက်တော့ မောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်လည်း တိုသွားပုံရ သည်။ ပုံမှန်ပြန်ရောက်နေသော အသံကြီးက ရုတ်တရက် ပြန်ကျယ်လာကာ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ...

“အောင်မာ ... ငါ့ကို လာပြီး မခြိမ်းခြောက်နဲ့ နော် မိနီ၊ နင် အဲဒီလို ဟိုလူလိုက် ခြိမ်းခြောက် ... ဒီလူလိုက် ပေါက်ကရပြောနဲ့ လုပ်တတ်တာတွေကို ငါ အမုန်းဆုံးပဲ ... မမကို ငါက ဒီအကြောင်းတွေ မပြောရဲလို့ လျှို့ဝှက်ပြီး ကျိတ်လုပ်နေမယ်လို့ နင်ထင်လို့ လား ... ဝေးသေးတယ် ... အရွယ်ရောက်ပြီးသား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ... ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရည်စူးဖော် ရှာထားတာ ဘယ်သူ့မှ ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး ...”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားဖွင့်ပြော လိုက်လေ ...”

ဒီစကားကိုသာ နီက စိတ်ထဲမှ သာ ကျိတ်ပြီး ပြောဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ။ အပြင်မှာ သာ ထုတ် ပြောလိုက်ရင် မောင် ဒီထက် အထိနာပြီး စိတ်ဆိုးနေတော့မှာ နီသိသည်။ ပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ချစ်သူရှာ တာ ဘယ်သူ့မှ ကြောက်နေစရာမလိုဘူး ... ဆိုသော်လည်း မောင်ဟာ မမကို နည်းနည်းတော့ဖြင့် ငဲ့နေ ... ရှိန်နေလို့ သာ ခုထက်ထိ ဒီကိစ္စကို ဖွင့်မပြောသေးတာပေါ့ ...။ မမဟာ မောင် ရှိန်ပြီး လေးစားရတဲ့ မောင့်ရဲ့

အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်လေ ...။

ဖုံးကွယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုသော်လည်း အတိအလင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မကြေညာရဲ ခြင်းသည် “ဒီကိစ္စကို မမ၊ မသိသေးလည်း ပိုကောင်းတာပဲ”ဟု ရည်ရွယ်ချက် ပါနေတာ နီ မသိဘဲ နေမလား ...။

နီသည် မမကို မောင်မလှန်ရဲသည့် ကိစ္စအတွက် ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာသက်စိတ် အများ ကြီး ဖြစ်မိသော်ငြား တစ်ဖက်မှာ မလှန်ရဲတိုင်း နိုင်လို့ ရသည့် နီကိုပဲ ဖိမဲဖိနိုင်ချင်တာကိုတော့ အတော်ပဲ စိတ်ခုကာ အမြင်ကတ်မိပေသည် ။ ဒါပေမဲ့ မေလေးရီကိစ္စ မမသိသွားခြင်းဟာ နီပယောဂ လုံးလုံးမပါတာ နီ ကျိန်တွယ်ဝံ့ပါသည် ။

“မမ သိနေပြီဆိုလည်း ... နင်ပဲ သွားပြောပြထားတာ နေမှာ ပဲ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ... မမကသာ နီကို ပြောပြတာ ...”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပြောပြော ငါက ဂရုမစိုက်ပါဘူး ... သိပြီးပြီဆိုတော့လည်း ငါတောင် အပြောရသက်သာသေးတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို ငါ နောက်ဆုံးအချိန်အဖြစ် သတိ ပေးလိုက်မယ်နော် ... ငါ့ကိစ္စတွေ နင်ဘာမှ ဝင်မပါပါနဲ့ ... နင့်ကို ငါ ခုချိန်ထိ သည်းညည်းခံနေ တာ အကောင်းမမှတ်နဲ့ ... အကြောင်းလေး တစ်ချက်တည်းပဲ ရှိတယ် ... အဲဒီအကြောင်းသာ မရှိ ရင် နင့်လုပ်ပုံ လုပ်ပေါက်က ... မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ... ငါ့က လက်သီးနဲ့ ကို ပိတ်ထိုးချင်တဲ့ အပေါက်မျိုး ... နားလည်လား ...”

“ဘာအကြောင်းလဲဟင်”

နီက ဝမ်းသာအားရလေးပင် မေးလိုက်ပါသည် ။ ငယ်သူငယ်ချင်း မောင့်ကို နီက သံယောဇဉ် ကြီးရသလို မောင်ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း

မလေး နို့ကို ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ပဲ အစစ အရာရာ ခွင့် လွှတ်နေတာပေါ့
... ဟုတ်လား မောင် ...။

“ထားလိုက်စမ်းပါ ... ဘာအကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဪ ... ပြောစမ်းပါ ... သိချင်လို့ မေးတာပါ ...”

“မသိချင်နဲ့ ...”

“သိချင်ပါတယ်ဆို ... ပြောနော် ... ဒါပဲနော် ... မပြောဘူးလား ပြော
မလား ...”

ကိုယ့်အပေါ် ငယ်သံယောဇဉ်ရှိသည့် သူ့အပေါ် ခွဲနဲ့ ... နဲ့ဆိုးဆိုးလို့
ရမည်ဟု နီကထင် သည် ။ သို့သော် ... ဆိုးတောင် မဆိုးရသေး ... ဟန်
လေးပဲ ပြရုံရှိသေး နို့ကိုဆိုရင် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မရှည် သည်းမခံတ
တ်တဲ့ မောင်က ခုလည်း ဘာတွေကိုမှန်း မသိ ... စိတ်တွေ ပြန်တိုလာပုံ
ရကာ ...

“ဟာ ... ခြိမ်းခြိမ်းခြောက်ခြောက် လုပ်တတ်တာကို မုန်းပါတယ်ဆို
နေမှ လာခြိမ်းခြောက် နေပြန်ပြီ ... သွားသွား ... သွားစမ်းကွာ ...”

နီ အရမ်း ဝမ်းနည်းသွားသည် ။ အေးလေ ... နီကလည်း မောင် သိပ်
စိတ်ဆိုးမည်မှန်း သိရက် ... စိတ်ဆိုးနိုင်သည့် အလုပ်ကိုမှ သွားလုပ်
ထားမိတာကိုး ... တကယ်တော့ ဒါတွေကို နီလုပ်ချင်လို့ လုပ်နေရတာ
မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် ... နို့မှာ လည်း အကြောင်းရှိပါတယ် ...။ မော
င် မသိသော ... ဘယ်တော့မှ လည်း သိခွင့်ရမှာ မဟုတ်သော
အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ခိုင်ခိုင်မာမာတစ်ခု နို့မှာ ရှိပါ တယ်။

မောင်မကျေနပ်နိုင်တာ ... စိတ်ဆိုးနိုင်တာတွေကို နီ အများကြီး လု
ပ်ခဲ့မိပြီးပါပြီ ... ခုလက်ရှိ လည်း လုပ်နေဆဲ... ရှေ့ဆက်လက်ပြီးတော့

လည်း လုပ်ကိုလုပ်ရဦးမှာ ပါ ...။ အစောတည်းက ငယ် နိုင်ဖြစ်သော မောင်ဟာ ‘နီနီခင်’ဆိုရင် လှည့်မကြည့်ချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်လာ တဲ့ အထိ လုပ်သင့်ရင်လည်း နီ လုပ်ရမှာ ပါ ...။ မောင့်ဆီက အခင်မင် အကြင်နာကို လုံးဝလက်လွှတ်ဆုံးရှုံး လိုက်ရတဲ့ အထိ နီ လုပ်ရင်လည်း လုပ်ရမှာ ပါ ...။

နီ သိပြီမောင် ...။ မောင့်မှာ ရှိသည် ဆိုသော အကြောင်းလေး တစ်ချက်ကို နီ သိပါပြီ။ မောင်က နီကို “အရူးမ”ဟု သတ်မှတ်ထားသည် လေ ...။ နီ လုပ်သမျှကို “ရူးနေလို့ ”ဟူသည့် အကြောင်းပြချက် တစ်ခုနှင့် အမြဲစိတ်ကို ဆွဲဆန့်ထားခဲ့ရသော မောင်ဟာ ... အခွင့်အရေးကြုံလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ နီ မရူးဘူးဆိုတာ ... မောင်ကိုယ်တိုင် သိလာရမှာ ပါ ...။

ဝမ်းနည်းလာရင် မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာတတ်တာ မိန်းကလေး တော် တော်များများ ရဲ့ ထုံးစံပါ ...။ ခုလည်း နီက မျက်ရည်ပြည့်လျှံသော မျက် ဝန်းကြီးများ နှင့်ပဲ မောင့်ကို စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့် နေမိသည် ။ နီ မျက်ရည်ကို မြင်လိုက်တော့ မောင် ပိုပြီး စိတ်ပျက်သွားပုံရသည် ။

“မျက်ရည်က ဝဲပြန်ပြီကွာ ... နင် ငိုရင် မမက ငါ့ကိုပဲဆူပြီး ... ငါက ပဲ နင့်ကို အလကား နေရင်း နှိပ်စက်နေတဲ့ လူယုတ်မာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ရဦးမယ် ... မငိုပါနဲ့ ဒေါ်နီနီခင်ရယ် ... ကျွန်တော် မျိုးကြီး တောင်းပန်ပါ တယ် ...”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် လက်အုပ်ချီကာ... ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေပဲ ပေါက်ဆိန်ပေါက် ရှိခိုး နေလျှင်တော့ နီက ... ဆက်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လျှံကျလာသော မျက်ရည်စီးကြောင်းများ နှင့်ပင် ... မောင့်ပုံစံကို သဘောတကျနှင့် ‘ခစ်’ခနဲ၊ ‘ခစ်’ခနဲ ရယ်နေမိပါတော့သည် ။ မျက်ရည်တွေ

နှင့် ရယ် တော့ မောင်ကတော့ အရူး ပိုထင်ဦးမည်။ အို ... ထင်လည်း ထင် ...။ ထင်ရုံမကလို့ သတ်တောင် သတ်မှတ်ထားပြီးပြီဟာ ... ဒီတစ်ချက်နဲ့ တော့ မထူးတော့ပါဘူး ...။

“မျက်ရည်တွေနဲ့ ရယ်လိုရယ် ... အရူးမ ...”

ဟော ... တွေ့လား ... ပြောပြီ။ နီက “ရှူး”ခနဲ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်ကာ မောင့်ကို တားဆီးလိုက်သည်။ ။

“အဲဒီစကားလုံးကို စိတ်ထဲကပဲ ကျိတ်ထင်ချင်ထင် ... ပါးစပ်ကနေ တော့ မထွက်နဲ့ မောင် ... စိတ်ထဲက ထင်တာကတော့ ထင်သာထင် ... နီက ရတယ် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... အသံသာ မထွက်နဲ့ ...”

မောင်က နီကို သဘောတကျနှင့် ရယ်လေတော့သည်။ ။

မောင်ဟာ နီကို ငယ်နိုင်ဖြစ်တာရယ် ... ရင်းနှီးလွန်းစိတ်နဲ့ အားမနာတတ်တော့တာရယ်က လွဲရင် ... မောင့် သဘောထားက ဒီလောက်ကြီး မဆိုးဝါးလှပါဘူး ... နီ သိတာပေါ့ ...။ ခုဆိုကြည့် လေ ...။ ခုနက တအားကြီး စိတ်ဆိုးနေသော မောင်ဟာ ... ခဏနှင့်ပင် စိတ်ပြန်ပြေသွားပြန်ပြီ။ နီ အပေါ်မှာ ဗွေယူခြင်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်းတွေ မကျန်တော့ဘဲ ... နီ မှာ ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ရယ်မော ခြင်းနဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ပြီ။

မောင်က အဲဒီလို စိတ်မှတ်မကြီးလေ ... နီအပေါ် တေးမထားတတ်လေ ... နီက မောင်စိတ် ဆိုးနိုင်မယ့်အရာတွေကို ပို,ပိုလုပ်ရလေပဲ မောင်ရေ ...။ အထူးသဖြင့်ကတော့ အခုလို မောင့်မှာ ချစ်သူမိန်းကလေး ရှိလာပြီဆိုတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပေါ့ ...။

“မမက ငါ့ကို ဘာပြောသေးလဲ ...”

တွေ့လား ...။ “ဘယ်သူမှ ကြောက်နေစရာမလိုဘူး”ဆိုပေမယ့် မမ ကိုတော့ မောင်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခပ်ရှိန်ရှိန်ပါပဲ မဟုတ်လား ...။

“ဘာမှ မပြောပါဘူး ...”

“တစ်ခုခုတော့ ပြောမှာ ပေါ့ဟာ နင်ကလည်း ... ပြောကိုပြောပါတယ် ... နင့်ပုံစံက တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှားမှန်း သိသာနေတယ် ... ကဲ ... ပြောစမ်းပါ ... ဘာပြောလဲ”

တကယ်ပြောတာတွေကိုသာ ထုတ်ပြောလိုက်ရရင် ... မောင် နေရာမှာ တင် လဲသေချင်သွား နိုင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ “အရူးမက ပြန်ပြောတဲ့ စကား”ဆိုပြီး မောင်က ယုံချင်မှ လည်း ယုံမှာ ပါ ...။

“တကယ် ဘာမှ မပြောပါဘူး ... မမက နို့ကို အဲဒါ မလေးရီပဲ ... မောင့် ကောင်မလေး ... ဆိုပြီး ပြထားရုံလောက်ပါ ... ဒါပေမဲ့ မမက သူမသိအောင် မောင်က တိတ်တိတ် လုပ်ထားတယ် လို့ တော့ ပြောတယ် ...”

“ဟော ... တစ်ခွန်း ထွက် လာပြီ တွေ့လား ... ပြီးတော့ရော ...”

“ပြီးတော့ နီသာ မောင့်အမေဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မောင့်ကို သဘောတူမလားလို့ မေးတယ် ...”

မောင်က နို့ကို ခပ်ပေပေကြည့်ရင်း “ဟင်းဟင်း”ဟု မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ရယ်လိုက်သည် ။

“နင့်သဘောတော့ မေးနေစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး ... နင့်သဘောက ပုပ်စပ်နေတာပဲဟာ ... အဲဒါကြောင့် ခုလို သူတစ်ပါး သမီးရည်းစားကြားထဲ သွေးဝင်ခွဲတာပေါ့ ... နင့် သဘောကို ငါမသိချင်ပါဘူး ... မမရဲ့ သဘောကရော ဘယ်လိုတဲ့ လဲ”

“သွားမေးကြည့်ပါလား ...”

“တောက် ... လာပြန်ပြီ ... နင့်ကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး အားကိုးတကြီး သဘောထားရင် မှားဖို့ ပဲ ... နင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ငါ့ဘက်က မပါဘူး ... ငါ့ကို တိုက်ဖို့ ခိုက်ဖို့ ငါ ချောက်ကျဖို့ လောက် ပဲ အကွက်ကောင်းကို ချောင်းနေတယ် ... အလကားပဲ”

“အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်တတ်အောင် မကြိုးစားဘဲ ... သူများ က စိတ်ပုပ်တဲ့ အရူးမလို့ သတ်မှတ်တိုင်း နောက်ကနေ လိုက်သတ်မှတ် ပစ်လိုက်တတ်တဲ့ မောင်လည်း အလကားပဲ”

“အောင်မာ ... နင်ကများ ... စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ ... တစ်မူး သာလို့ ”

“ဟုတ်တယ် ... နီတို့ ကတော့ အရူးဆိုတာ တစ်မူးပဲ သာနိုင်တယ် ... ဘယ်သူတွေက ငါးမူး တစ်ကျပ် ... တစ်ဆယ် ... တစ်ရာ ... တစ် ထောင်သာနေသလဲဆိုတာ သိနိုင်အောင် ... မောင် ကြိုးစား ... ဒါပဲ ..”

“သွေးခွဲစကားတွေ ပြောပြန်ပြီ ... ဘယ်သူက ငါ့အပေါ်ကို တစ်ရာ တစ်ထောင် လာသာနေ လို့ လဲ ... နင် ငါ့ချစ်သူကို စောင်းပြောနေတာ မဟုတ်လား ... ငါနဲ့ မေလေးကြားမှာ သပ်လျှိုဖို့ ကြိုး စားမယ်ဆိုရင် န င်ပဲ အဲဒီသပ်ပိပြီး သေသွားမယ်နော် မိနီ ... ငါတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အေးအေးပဲ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ဘယ်သူမှ လည်း မအေးနဲ့ လို့ မပြောပါဘူး ... နောက်ဆုံး အချိန်ထိ ရောက်မလာခင် စိတ်ချလက်ချ အေးနေကြပါ ...”

မောင် နောက်တစ်ချီ ဒေါသတွေ ပြန်ထွက်မလာခင် နီက

မောင့်အပါးမှ ဝေးရာသို့ ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ ဒီထက်လည်း နီ ဘာမှ ပိုပြောလို့ မရတော့ပါ ...။ နီ ဘာပြောပြော ... ‘အရူးစကား’ဆို ပြီး မောင်က အလေးထား အဖြေရှာမှာ မှ လည်း မဟုတ်တာ ...။ နီ ဘယ်လောက်ပဲ မောင့်အပေါ်ကို စိတ်ကောင်းထားထား နီပြောသလို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ရောက်မလာသေးမချင်း မောင်က နီအပေါ်မှာ နားလည်မှာ ကို မဟုတ်ပါ။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ရောက်တာတောင် နားလည်ချင်မှ လည်တော့မှာ မျိုးပါ။

တစ်ခါတစ်ရံကျ လောကကြီးကို နီက သိပ်စိတ်နာသည်။ ဒီအိမ် ... ဒီဝန်းကျင်ကပါမက ဒီ လောကကြီးထဲကပါ အဝေးသို့ နီက ထွက်ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ မောင်သာ သိရင်တော့ “အရူးစိတ်”ဆိုပြီး နီကို ကဲ့ရဲ့ ချင် ကဲ့ရဲ့ နေဦးမှာ ပေါ့ ...။ မောင်ပြောသလို အလုပ်မရှိ အိမ်ထိုင်ဖုန်းပြော ... ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည်နေရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကများ လောကကြီးနဲ့ ဝေးရာကို ပြေးချင်ရသေးလားလို့ အမြင်တွေသာ ထိုင်ကပ်ချင် ကပ်နေမှာ ပေါ့ ...။ “နင့်လို ဘဝမျိုး များ လူတကာက လိုချင်လို့ ထိုင်ငိုနေရတာ”ဆိုတာက ပါလာဦးမည်။

နီကတော့ မှန်ရာပြောသစ္စာ ... ဒီလိုဘဝကြီးကို လုံးလုံးမှ မကြိုက်နိုင်ပါ ...။ နီက မောင်လေးစားအထင်ကြီးသည့် မမလို ... ပြီးတော့ မောင့်ချစ်သည့် မောင့်ချစ်သူလေးလို ... အလုပ် တွေ အများကြီး လုပ်ရသည့် မိန်းမမျိုးသာ ဖြစ်လိုသည်။ နီသာ ဒီလောက်ကြီး အိမ်ထိုင်အားလပ်ကာ ကြော့ကြော့လေး ထိုင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင် မောင့်အမြင်တွေက နီအပေါ် ဒီထက် နည်းနည်းတော့ ပိုကြည်လင် အထင်ကြီးနိုင်မည် ထင်သည်။ အထင်မကြီးတောင် အနည်းဆုံး အထင်တော့ မသေးတော့ဘူးပေါ့ ...။

ခုတော့ နီ ဖြစ်ချင်တာက တခြား ... ဖြစ်နေရတာက တခြား။ နီ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ နီဟာ မောင့်ကိုသာမက တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မတွန်းလှန် မလွန်ဆန်ရဲသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ သည် ။ ခုတော့ဖြင့် နီဟာ ဘွဲ့ရပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါရက် ... ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲသူဌေးမကြီး တစ်ယောက်နယ် ... အိမ်ထိုင်ဖုန်းပြော၊ ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည်။ အချိန် တန်ကျဆုံးပြီးထမင်းပွဲ လက်ဆေးစား၊ သူများ တကာ ကျုံးရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကြော့ကြော့ လေးယူသုံး၊ ဒီလိုနေရတာ ပျင်းလာရင် အလကားနေရင်း စိတ်ထိုင်ပုပ် ...၊ မောင့်ကို နှောင့်ယှက်၊ သူတစ်ပါးကိစ္စ စပ်စုစွက်ဖက် ...၊ စသဖြင့် မကောင်းကွက်တွေနဲ့ ပဲ ပြည့်နှက်နေတော့သော အထင် သေးစရာ မိန်းမပျင်း၊ မိန်းမပျင်းလေး တစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေတော့သည် ။

*

ဒီတစ်ခါ နီနီခင် ရောက်လာတာကိုတော့ မေလေးရီကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြိုဆိုမိ တာပင် ဖြစ်သည် ။

“လာ ... ထိုင်ပါ မနီနီခင် ... တိုက်ဆိုင်တယ် ... ကျွန်မတောင် ခုနကပဲ မနီနီခင်ရဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသေးတာ ...”

မောင့်ထံမှ သိခွင့်မရလိုက်သည့် အချို့အရာများကို နီနီခင်ထံမှ သိရှိခွင့်များ ရမလားဟု မေလေးရီက မျှော်လင့်သည် ။ မေလေးရီမှာ မောင်နှင့် တွေ့လိုက်ကြစဉ်အခါက ရယ်မောနောက် ပြောင်ခြင်းတို့ နှင့်သာ အဆုံးသတ်လိုက်ရသော တစ်နေ့တာအတွက် ... ထိုနေ့လွန်မြောက်မှ ပင် ... “ကိုယ့်ဆန္ဒတို့ ဟာ ဘာမှ မပြည့်ဝလိုက်ရပါလား”ဟု အလန့်တကြား ပြန်ပြီး သတိပြုမိရတော့တာ ဖြစ်သည် ။

မောင့်ရဲ့ နောက်ပြောင်မှုနောက်သို့ မျောပါသွားမိစဉ်ကတော့ ဘာဆို ဘာမှ ထပ်မစဉ်းစားမိ တော့သော မေလေးရီမှာ မောင်ပြန်သွားပြီဆိုမှ ... စကားလမ်းကြောင်းတို့ ဟာ မောင်ကပဲ တမင် လွဲသွားတာလား ... တိုက်ဆိုင်စွာပဲ လွဲချော်ထွက်သွားခဲ့တာလား ဆိုတာကို အပြင်းအထန် ပြန်စဉ်း စားရတော့မလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

မောင်နဲ့ မေလေးရီတို့ ဟာ ဆယ်ကျော်သက် သမီးရည်းစားလေး တွေလို တစ်နေ့မမြင်ရ မနေ နိုင်အောင် သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ကဲကဲဆတ်ဆတ် စုံတွဲမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရည်မှန်းချက်ကိုယ်စီ ... အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရနေကြပြီဖြစ်သည့် အရွယ်တွေမို့ မောင့်ထံချက်ချင်း ပြန်ဆက် သွယ်ပြီး ထပ်ချိန်းတွေ့ကြဖို့ ရာကျတော့ မေလေးရီက ရှက်ရွံ့စွာ အနေခက်ရသည် ပင် ...။

အဲဒါကြောင့်မို့ ... မျှော်လို့ မျှော်နေမိမှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မသိဘဲ နီနီခင်ကို မေလေးရီ က မျှော်သည် ။ သူမကို မြင်လိုက်ရမှ အတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားတာကို သတိထားလိုက်မိတော့ သူမကို မေလေးရီက ကျိတ်မျှော်နေမိသည် ဆိုတာ သေချာသွားရလေပြီ။

“နီအကြောင်း စဉ်းစားနေတယ် ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ... မနီနီခင်ကို မျှော်ပါ မျှော်နေမိတယ် ထင်တယ်ရှင် ...”

မေလေးရီရဲ့ စကားကြောင့် နီနီခင် မျက်နှာက ရုတ်တရက် ‘လှစ်’ခနဲ ပြုံးလိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း ပြန်တည်သွားသောအခါ မေလေးရီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ခပ်မတ်မတ် အနေ အထားနှင့် သတိဆွဲမိသလို ဖြစ်သွားရလေသည် ။ ဟာ ... မောင်ကပြောတော့ သူမဟာ စိတ်မမှန်သူ တဲ့ လေ ...။ အဲဒါကြောင့်များ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းများ ပြုံးလိုက်

တည်လိုက် ဖြစ်နေတာလား ...။

အင်း ... တထစ်ချတော့ မပြောနိုင်ပါ။ မေလေးရီတို့ သည် လည်း ပြုံးချင်လာချိန်မှာ ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ ကိုယ်သတိထား ဆက်ဆံရမည့်သူရဲ့ ရှေ့မျိုးမှာ ဖြစ်နေရင် ချက်ချင်းပြန်တည်ချင် တည်မှာ ပေါ့။ ဒီတစ်ချက်နဲ့ တော့ မဆုံးဖြတ်နိုင် စောင့်ကြည့်တာကတော့ သေချာကို စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ အဖြေမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောရပေမည်။

မေလေးရီမှာ မောင်က “အရူး”ဟု ပြောတိုင်း ... စိတ်မမှန်သူအဖြစ် မျက်စိမှိတ် ယုံကြည် လိုက်မိခြင်းမျိုး မရှိဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းအကဲခတ်ယူကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်လည်း ဝမ်းနည်းသလိုလို ဘာလိုလို တစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေမိပါသေးသည် ။ ဘာကြောင့်များ လဲ ... သူမဟာ စိတ်မမှန်သူနှင့်မတူလို့ ချက်ချင်းမယုံတာလား ... ဒါမှ မဟုတ် ... မောင့်စကားကိုပဲ မသိစိတ်က တထစ်ချ လက်မခံနိုင်တာလား ...။

အကယ်၍ တကယ်တမ်းသာ စိတ်မမှန်သူပဲဖြစ်နေခဲ့ရင် အဲဒီလိုလူမျိုးဆီမှာ စုံစမ်းယူရသော “မောင့်အကြောင်း”တွေဟာ မှန်မှန်ကန်ကန်မှ ရနိုင်ပါ့မလား။ နီနီခင်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရည် အရ ဘယ်လိုမှ ထင်ရက်စရာမရှိပေမယ့် မောင်ပြောသလို စိတ်မမှန်သူ ဖြစ်ရင်ဖြစ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တော့ စိတ်ကောင်းမရှိသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်နိုင်နေပြီ။ မေလေးရီကို ပေါက်ရတွေ တစ်ခါလာပြောရုံနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ နောက်တစ်ချီ ထပ်ရောက်လာခြင်းကိုက အဓိက သက်သေလေ ...။

မေလေးရီမှာ မိန်းကလေးပီပီ စပ်စပ်စုစု မနိုင်မိသည့် ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်ကိုပဲ ဒီနေ့ကစပြီး ပြုပြင်တော့ဖို့ နောင်တရမိပါသည် ။ သူတစ်ပါးကို

မထိခိုက်စေသော စပ်စုခြင်းမျိုးလောက်သာ လုပ်ခဲ့ မိရင်တောင် ခုနေခါ
မှာ ကိုယ့်ချစ်သူ မောင့်အကြောင်းကို အတော်အတန် သိသင့်သရွေ့တော့
သိနေ ပြီးသား ဖြစ်မှာ ပေါ့ ...။

“ယုံမလား မသိဘူးနော် ... မေလေး, နို့ကို မျှော်နေလိမ့်မယ်လို့ နီက
လည်း ထင်နေတာ ...”

မေလေးရီက ကိုယ့်ထက်တော့ အများကြီးပိုပြီး စကားပြောကောင်း
သူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် သော နီနီခင်ကို ပြုံးလျက်သား ကြည့်နေမိပါသ
ည် ။

“နီနဲ့ မောင်နဲ့ တွေ့ပြီးကြပြီ ... မေလေးက ပြောပြလိုက်လို့ ဆိုပြီး
မောင်ကနီကို ဆူတယ်လေ ... သူများ သမီးရည်းစားကြားကို မဝင်နဲ့ တဲ့
... နီကလည်း မောင်အဲဒီလိုပြောမှ ပိုပြီးဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ် ...”

ဟင် ... ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“မေလေး စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် နီမှာ ပြောစရာစကားတွေ
အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ် ...”

စကားပြောတာ စိတ်စောပြီး မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်ပုံစံကြီးက အ
လောတကြီးပင် ပေါ်သွား တာမို့ မေလေးရီက ကိုယ့်အဖြစ်ကို
ကိုယ်ပြန်ပြီး စိတ်ပျက်သွားရပါသည် ။ သိပ်တည်ငြိမ်နေနိုင်သူ တစ်
ယောက်ရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးပြာပြာ အလောတကြီး ဖြစ်နေရခြင်းလောက် စိ
တ်ပျက်စရာကောင်းတာ ဘယ်မှာ ရှိတော့မလဲကွယ် ...။

“မေလေးကိုလေ ... နီက ပြောချင်တာတင်မက ပြချင်တာတွေပါ ရှိ
သေးတာ”

“ဟင် ...”

ဘယ်လိုထိန်းထိန်း ... မေလေးရီရဲ့ ပုံစံက ပျက်ပြီးရင်းပျက် ... နောက်ကောက်ကျပြီး ရင်းသာ ကျနေရပါသည်။ ။

“မေလေး ... အားသလားဟင် ...”

“အား ... အားပါတယ် ...”

တကယ်တော့ မအားပါ ...။ ခုမနက်(၁၁)နာရီရှိပြီ ...။ နေ့လယ်(၁)နာရီကျ ကြိမ်ပွဲစား တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားတာ ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မှန်းမသိ “အားပါတယ်”ဟု လွတ်ခနဲ ထွက် သွားပြီးသည့် နောက်မှာတော့ ဒီနေ့အဖို့ မနက်စာ ထမင်းစားချိန်ကို မေလေးရီက နီနီခင်ထံ စွန့်လှူလိုက်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

“ဒါဖြင့် နီတို့ အပြင်သွားရအောင် ... နီ့မှာ ကားပါတယ် ...”

“ကျွန်မကားနဲ့ သွားလည်း ဖြစ်ပါတယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ မေလေးကားဆိုရင် မောင်က မှတ်မိနေမယ်လေ ...”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ...”

ယောင်ဝါးဝါးနှင့်ပင် တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးစကားပြောဖူးသော ... (စိတ်မမှန်ဘူးဟု အဆိုရှိ သော) မိန်းမတစ်ယောက်နောက် ထလိုက်လာခဲ့မိသော မေလေးရီမှာ နီနီခင်ရဲ့ ကားပေါ်တက်ထိုင် မိပြီးပြီဆိုမှ “ငါ ဘာတုလျှောက်လုပ်နေမိပါလိမ့်”ဟု သတိရမိပါတော့သည်။ ။ တကယ် စိတ်မမှန် သူ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပုပ်ရုံပုပ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဆိုရင်တော့ အောင်မြင်လှသော သူလုပ်ရပ် တွေအတွက် ကျိတ်ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် နေလောက်စရာ ရန်သူ့အားပေး အပြုအမူတွေကို မေလေးရီ က ဆက်တိုက်ကြီးပင် ပြုမူနေမိပေပြီ။

“မနီနီခင်ရဲ့ ကားကိုရော မောင်က မသိဘူးလား ...”

“နီက သူငယ်ချင်းကားနဲ့ သွားလဲလာခဲ့တာလေ ...”

ဪ ... သေချာကို စီမံလာခဲ့ကာ လှုပ်ရှားယူသည့် ကိစ္စပဲကိုး။ နီနီခင် ကြည့်ရတာ သူ့ နောက်ကို မေလေးရီက လိုက်ကိုလိုက်လာမှာ ပါဟု အပိုင်ကိုတွက်မိပြီးပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ မေလေး ရီမှာ ထိုအချက်ကို တော့ အတော်ကြီး မအီမသာနှင့် မကျေနပ် ဖြစ်သွားရလေသည် ။

“မောင်က နီကို အရူးမလို့ မပြောဘူးလားဟင် ...”

ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော မေလေးရီကြောင့် နီနီခင်က အသံခပ်တိုးတိုး ထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည် ။

“မေလေးကော ဘယ်လိုထင်လဲ ... နီပုံစံက အရူးနဲ့ တူလားဟင် ...”

“ကျွန်မ၊ မဆုံးဖြတ်တတ်သေးပါဘူး ...”

“မောင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ တထစ်ချတော့ မသတ်မှတ်ထားလိုက်ဘူး ပေါ့ ...”

“ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း စကားနဲ့ အရာရာကို ပစ်ယုံမပစ်လိုက်တတ်ဘူး မနီနီခင် ... ကိုယ့်ဘာသာ ဝေဖန်ပိုင်းခြား ကြည့်တတ်သေးတယ် ...”

“အရမ်းကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲနော် ... ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် မျက်စိမှိတ် မယုံဘဲ ကိုယ် တွေ့ကြုံမှ ယုံတတ်တာ ... သိပ်စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ ပြတ်သားတာပဲ ...”

“ရွဲ့များ ရွဲ့နေတာလား ...”ဟု မေလေးရီက အကဲခတ်ရပြန်သည် ။ နီနီခင်ကတော့ တွေ့စ ကတည်းက မေလေးရီတစ်ယောက် ပစ်ကျသွား

ခဲ့ရဖူးသည့် ကရုဏာအပြုံးမျိုးလေးကို ခုလည်း သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ တင်ထားပြန်သည်။ ။

“အဲဒါကြောင့်ပဲ နီကလည်း မေလေးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင် ပြချင်တာပေါ့”

မေလေးရီ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် လှုပ်ရှား ခုန်ပေါက်လာရတော့သည်။ ။ ဒါဖြင့် အခုပဲမြင်ရတော့ မှာ လား ... ဘုရားရေ ...။ အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မေလေးရီက မျှော်လင့်မထားမိသေးဘူးနော် ...။ မေလေးရီက ချွေးစို့လာရသော နဖူးလေးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်မသိမသာ တို့ သုတ်ကာ ကိုယ်ထိုင်နေ သော ကားထိုင်ခုံကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် စိတ်ထိန်းထားမိလျှင် နီနီခင်က မျက်ဝန်းထောင့်စွန်း လေး စွေကြည့်ရင်းက မြင်သွားပုံရကာ ...

“ကားမြန်မြန်မောင်းရင် ကြောက်တတ်လို့ လား ဟင် ...”

“အင်း ... ဟို ... ရပါတယ် ...”

“ဪ ... သိပြီ ... ဟုတ်သားပဲ ... မောင်က နီကို အရူးလို့ ပြောထားတာပဲဟာ ... အရူးမက ကားမြန်မြန်ကြီး မောင်းနေတော့ စီးလိုက်လာရတဲ့ လူက သို့လော သို့လောစိတ်နဲ့ ပဲဟာ ... ကြောက်မှာ ပေါ့ ... မပူပါနဲ့ မေလေးရယ် ... နီ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးကတည်းက ကားမောင်းတတ်ခဲ့တာ ခုကားမောင်းသက် ခုနစ်နှစ်တောင် ကျော်ပြီ”

သူပြောမှ ပင် အရူးဖြစ်နိုင်သူ မောင်းသည့်ကားကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ စီးလာခဲ့မိခြင်းအတွက် ကြောက်ဖို့ ကို သတိရလာပါတော့သည်။ ။ သေစရာရှိရင် သေပြီးတာတောင် ကြာနေလောက်ပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ပါ ...။ သေနေစေ့ပြီ ဆိုရင်တော့ ဒီနည်းနဲ့ မဟုတ်လည်း နောက်တစ်နည်းနဲ့ သေရင် လည်း သေမှာ ပဲဟာ။ ဇောလေ ... ဇော ...

ဇော ...။ မေလေးရီမှာ ဘာဇောတွေမှန်းမသိ စွဲကပ်နေ တာမို့ ပုံမှန်ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင် ဖြစ်နေရပြီပေါ့ ...။

“မောင်တို့ ရုံးက (----)လမ်းမှာ လေ ... သိတယ်မှတ်လား ...”

“အင်း ... မောင်ပြောဖူးပါတယ် ... ”

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား ...”

“ဟင့်အင်း ... သွားစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ ...”

“ဟင် ... နီ ဆိုရင်တော့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် ... အကြောင်းလေး ဘာလေးသိအောင် သွားကြည့်ထားမှာ ပဲ ...”

“ကျွန်မကတော့ မသွားဘူး ... မရောက်ဖူးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး ... ဘာအကြောင်းမှ လည်း ထူးထူးထွေထွေ မသိချင်ပါဘူး ...”

“အဲဒါကြောင့် မေလေး ခံနေရတာပေါ့ ...”

သူမရဲ့ စကားတွေကို အနိုင်မရ၊ရအောင် အတင်းကြီး ပြန်ချေပပြောဆိုနေရသော မေလေးရီ မှာ နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ ဘယ်လို ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ “အင့်”ခနဲကိုဖြစ်ကာ နှုတ်ပိတ်သွားရ ပါတော့သည်

။

“နီဆို ဘာအကြောင်းမှ ကို မရှိဘဲ အဲဒီရုံးကို ခဏ၊ခဏရောက်နေတယ် ...”

“ဒါကတော့ မနီနီခင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ စိတ်သဘောထားချင်း၊ အခြေအနေချင်းမှ မတူဘဲ”

မေလေးရီရဲ့ လေသံမှာ ဒေါသသံ ပါလာသည် ။ နီနီခင်ကတော့ ခုထ

ကံထိ ခပ်အေးအေးရယ် ...။ “ပုံမှန်ထက် မတရားသဖြင့် ပိုပြီးတည်ငြိမ်
နေနိုင်ခြင်းဟာ ရူးလို့ များ လား”ဟု ပဲ နင့်နင့်သီးသီး တွေးကြည့်ရတော့
မလို ဖြစ်နေသည် ။

“စိတ်သဘောထားချင်း ဆိုတာက ထားပါတော့ အခြေအနေချင်း ဆို
တာက ဘာလဲ ...”

“ကျွန်မက မောင့်ရဲ့ ချစ်သူလေ ... အဲဒီတော့ ပိုသတိထားပြီး အနေ
အထိုင် ဆင်ခြင်နိုင်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အမြင်မှာ လူန္ဒရီရမယ် ...”

ကိုယ်ပြောလိုက်သည့် စကားလေးကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ “ကောင်း လို
က်လေ”... ဟု အကြိုက် တွေ့သွားရပေမယ့် နီနီခင်ကတော့ ...

“ဟုတ်တာပေါ့ ... နီကတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး ...”

အင်း ... ဒုက္ခ ...။ ဘာပဲပြောပြော ... သူပဲနိုင်၊ မေလေးရီပဲ အဘက်
ဘက်က လှည့်ရှုံးရတော့ မည့်ပုံမျိုးချည်းပဲ ဖြစ်နေတော့သည် ။ မေလေး
ရီမှာ မောင့်ရဲ့ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေများကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြ
လှပေမယ့် ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က အပြောမတတ်တာရယ် ...
သူက ဘာ ပြောပြော အထိနာမည့်ပုံ မရတာရယ်နှင့် နီနီခင်ရဲ့ စကားတို
င်းကသာ မေလေးရီကို ထိခိုက်အောင့် ကျိန်းနိုင်နေစေမှာ အသေအချာမို့
ဘာမှ ထပ်ပြောနေဖို့ မရည်ရွယ်တော့ဘဲ ခပ်မဆိတ်သာ နေလိုက်ရ ပါ
တော့သည် ။

“ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... သွားပြီ ... သူတို့ သွားကြပြီ
... မိရုံလေးပဲ ... ကြည့် ကြည့် ...”

(--)လမ်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ရုံရှိသေး ... ရုတ်တရက် ထ,အော်လိုက်သည့်
နီနီခင် အသံကြောင့် မေလေးရီမှာ အလန့်တကြား ပြူးပြူးပြာပြာပင် ဖြ

စံသွားရပါသည်။ ။ နီနီခင်ကတော့ သူမောင်းနေ သည့်ကားကို ရုတ်တရက် လမ်းဘေးဆွဲကပ် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရင်းက ...

“ဟိုတိုက်အဝါကြီးအောက်ကိုကြည့် ... မှန်တံခါးပွင့်လာရင် သူတို့ ထွက်လာကြလိမ့်မယ် ...”

နီနီခင် လှမ်းပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ “သူတို့ သွားကြပြီ” ဟု ကြိုအော်ထားသလို ... သူတို့ က ဘယ်မှ မသွားကြသေးဘဲ ... ကားရပ်ပြီး နှစ်မိနစ်လောက် ကြာမှ တိုက်ဝါကြီးရဲ့ အောက်ထပ်မှန်တံခါးများက ‘ချပ်’ခနဲ ရွေ့လျားဖွင့်ဟလာကြကာ အတွင်းမှ မောင်နှင့်မိန်းမတစ် ယောက်တို့ ယှဉ်တွဲကာ ထွက်လာကြလေသည်။ ။

“တွေ့လား ... ကြည့်နေ”

လက်ဖျားတွေမှာ ချွေးစေးတွေပြန်ကာ မလှုပ်မယှက်ကြီး အစွမ်းကုန် အကဲခတ် ပြူးကြည့် နေမိသော မေလေးရီမှာ ... မောင့်ထံသို့ အာရုံအားလုံး ပို့ထားလျက်ကြားကပင် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ လည်း ... “ခုမှ တိုက်ထဲက ထွက်လာကြသည့် နှစ်ယောက်ကို ကားမောင်းနေသည့် နီနီခင်က ဘယ်လိုလုပ်များ လှမ်းတွေ့လိုက်ပါလိမ့်”ဟု နားလည်လို့ မရအောင်ပင် ဖြစ်နေမိပါသည်။ ။ မှန်တံခါးများမှာ မှန်ကြည်များ ဖြစ်ပြီး အတွင်းသို့ ဖောက်မြင်နိုင်နေသည် ဆိုပေမယ့် ကားမောင်းဝင်လာရင်း လှမ်းမြင်ဖို့ ရာတော့ အနည်းငယ်ခက်နိုင်သည့် အနေအထားမှာ ရှိသည်။ ။ သူ့မျက်လုံးတွေကပဲ လူတကာထက်ပိုပြီး အားကောင်းနေတော့တာလား။ ။

ပြီးကျတော့ ... ကားရပ်ပြီးမှ အပြင်ထွက်လာသည့် နှစ်ယောက်ကို သူက ... “ဟော သွားပြီ ... သူတို့ သွားကြပြီ ... မိရုံလေးပဲ”ဟု ဘယ်လို

လုပ်များ ကြိုအော်ထားနိုင်ပါလိမ့် ...။ အမြဲလာ ကြည့်နေကျမို့ ... အမြဲ အပြင်ထွက်တတ်တာကို သိနေကျမို့ပဲလား။

မေလေးရီမှာ နီနီခင်ထံသို့ချည်း ဝေ့လည်နေသည့် စိတ်အာရုံကို မနည်းဖြတ်ယူရကာ မောင် တို့ နှစ်ယောက်ဆီ စိတ်ပြန်ပို့မိပါသည် ။ သူ့ရုံးထဲကနေ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲထွက်လာရုံနဲ့ မောင့်ကို မေလေးရီက မယုံမကြည် ရှိလိုက်ရတော့မှာ လား။ မေလေးရီက အဲဒီလောက် အကဲမဆတ် ...။ အရေခွံမပါးပါ ...။ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်လည်း ကိုယ်က ဒီလောက်နဲ့ မယုံမကြည် မလေးမစား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...။

“သူတို့ တစ်နေရာကို သွားကြလိမ့်မယ် ...”

သွားပစေပေါ့ ... အလုပ်ကိစ္စလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မေလေးရီက စိတ်ထဲမှ သာ ပြန်ပြီး ငြင်းဆန်လိုက်မိသည် ။

မောင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ... တိုက်ကြီးထဲမှ ထွက် လာပြီး အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း လမ်း ဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည် ။ ပြီးတာနဲ့ ဘာတွေဘယ်လိုကိစ္စ ရှုပ်ကုန်ကြသည် မသိ ... မောင့်လက်ထဲက ဖိုင်များ စာရွက်များမှာ ဟိုမိန်းမဆီသို့ ... ထိုမိန်းမ လက်ထဲက လက်ကိုင် အိတ် ... ထီး ... ဖိုင်တချို့တို့ မှာ မောင့်ဆီသို့ ...။ ပြီးတာနဲ့ ထိုမိန်းမထံ ရောက် လာပြီးသား စာရွက် တချို့ ဖိုင်တချို့တို့ မှာ မောင့်ဆီပြန်ပေး ...။ မောင့်ဆီက လက်ကိုင်အိတ်ကိုပြန်ယူ။ ပြန်ပေး။ ဖိုင်တစ်ခုကို ဖွင့်ဖတ် ...။ ထီးဖွင့်ပြီး မပူလှသည့် နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်စေ ...။ အို ... မပြီးနိုင် တော့အောင်ကို လမ်းလယ်ကောင် ရပ်တန့်ပြီး မျိုးစုံအောင် ရှုပ်ပွနေကြတော့သည် ။

လမ်းသွားလမ်းလာများ ပင် ... လမ်းလယ်ရပ် လမ်းပိတ်ပြီး ကိစ္စများ နေကြသည့် နှစ်ယောက် ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်

လုပ်သွားကြသည့်အတွက် မေလေးရီရဲ့ မျက်နှာက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လာသည်။ ။ အို ... ဒါပေမဲ့ မသင်္ကာစရာတော့ ခုထိမတွေ့သေးပေါင် ...။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ငဲ့ကြည့်ကြတာကတော့ လမ်းပိတ်ထားကြတာကြောင့်ရယ် ... ပြီးကျတော့ ထိုမိန်းမရဲ့ အလှကြောင့် ရယ် ဖြစ်လိမ့်မှာ ပေါ့။

အဲဒီလိုတွေးလိုက်မိမှ ထိုမိန်းမဟာ သိပ်လှ၊လှပါလားဆိုတာကို မေလေးရီက အလန့်တကြား ပင် သတိပြုမိလိုက်တော့သည်။ ။ မေလေးရီတို့လိုတော့ မြင့်မားမားသွယ်လျလျမဟုတ် ...။ ခပ်ပုပု သေးသေးလေးပင်ဖြစ်သော ထိုတစ်ယောက်မှာ အသက်မှန်းရ ခက်လှသည့် ပုံစံလေးနှင့် ... ဆယ့် ရှစ်နှစ်ကနေ အသက်သုံးဆယ်လောက်အထိ ... ဘယ်လိုပဲမှန်း ပြောပြော ရနိုင်မည့် အသွင်လေးပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ်လေး ... ဆံပင်တိုလေးနှင့် ဟန်လေးကို ကြည့်ရရင်တော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပေါ့ ...။ သို့သော် ရုပ် ရည်နှင့် ... ရင့်ကျက်ပိုင်နိုင်နေပုံတို့ ကတော့ ... မေလေးရီတို့ ထက်တောင်မှ ကြီးမည်လိုလို။

ငယ်ရင်လည်း ငယ်မည်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း တိတ်တိတ်ကလေး လူမသိသူမသိ ကျိတ်အို နေတတ်သည့် အမျိုးအစားမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အသားက ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးကာ ... သူမဟာ လှကိုလှသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

“လှတယ်နော် ...”

ကျွတ် ... မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် တစ်ခွန်းထွက်သွားမိပြန်ပြီ။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... မေလေး သတိထားမိတယ်နော် ... အဲဒီအစ်မက နီတို့ ထက် အများကြီး ပိုချောတာပေါ့”

“နီတို့ ”ဆိုတော့ မေလေးရီကိုပါ ဆွဲထည့်လိုက်ရာ ကျနေသည်။ ။

“အစ်မ ... ဟုတ်လား ... သူက မနီနီခင်ထက် ကြီးသလား ...”

“အင်း ... ကြီးတာပေါ့ ...”

ဒါဆို မေလေးရီထက်လည်း ကြီးတာပေါ့ ...။ မောင့်ထက်လည်း ကြီးမှာ ပေါ့ ...။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဘာတွေ့ရုပ်မှန်းမသိ ရှုပ်နေသည့် နှစ်ယောက်သားတို့ က ကိစ္စပြီးရှင်းလင်းသွားတော့ကာ ... လမ်း တစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးဆီသို့ လမ်းကူးသွားကြတော့သည် ။ ထိုမိန်းမလှလေးက ရှေ့ ကခပ်ကြော့ကြော့ ...။ မောင်က ရှိသမျှ ပစ္စည်းပစ္စယ အကုန်စုကိုင်ကာ နောက်မှ ထီးတော်မိုး။

“အဲဒါ မောင့်ရဲ့ အထက်လူကြီးလားဟင် ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ... မဟုတ်ဘူး ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့ ... သူက ဒီရုံးမှာ မလုပ်ဘူးလေ ...”

ဟင် ... ဒါဖြင့် ...။ မေလေးရီမှာ ရုတ်တရက် လည်ချောင်းထဲ တစ်ခုခု နှင်သလို ဖြစ်သွားရပါ လေသည် ။ ဒါဖြင့် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်ရတာ မဟုတ်ဘူး လား။ “ မဟုတ်ဘူး ”ဆိုလည်း မဟုတ် ဘူး ... ရှင်းရှင်း မပြောဘဲ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နိုင်သော နီနီခင်ရဲ့ စကားကိုမကြိုက်သည် မို့ နောက် တစ်ခွန်းတော့ ထပ်မမေးလိုတော့ပါ ...။

ကားဆီရောက်တော့ ... ကားမောင်းသည့်သူဘက်က တံခါးကို သော့နှင့်ဖွင့်နေသူမှာ မောင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မေလေးရီက မျက်လုံးပင် ကျွတ်ကျမတတ် ပြူးစိုက် ငြိမ်ကြည့်နေမိပါသည် ။ မောင်က ကားမမောင်းတတ်ဘူးလေ။ မေလေးရီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ထွက်လည်ကြတာတောင် ... မေလေးရီကပဲ မောင်းရတာလေ ...။ ကားမမောင်းတတ်သည့် မောင်ဟာ ကိုယ်ပိုင်ကားလည်း ရှိပုံ မရဘဲ ... အမြဲတစေ တက္ကစီ

များ ... ဘတ်(စ်)ကားများကိုသာ အသုံးပြုတတ်သူလေ။

ထီးတော်မိုး ဘဝတစ်ဖက်နှင့် ဖွင့်နေရသည့် ကားတံခါးမှာ အတော်နှင့် မပွင့်နိုင်ပါ ...။ ပွင့် သွားသော အခါတွင် မတော့ ထိုမိန်းမလှက ကားသော့ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ မောင်းသူနေရာမှာ ... စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အတွက် မေလေးရီမှာ တစ်ခုကို ဘဝင်ကျပြီး နောက်တစ်ခုကိုတော့ ဘဝင်မကျနိုင်ပြန်။ ဪ ... မောင်မောင်းမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါဆိုလည်း ဘာပစ္စည်းမှ ကိုင်မထား တော့ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြော့မော့နေသူက ကိုယ်မောင်းမယ့်ကားတံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖွင့် ပါတော့လား။ မေလေးရီမောင်းမည့် ကားတံခါးကိုပင် မောင်က ဒီလိုအပင်ပန်းခံ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် တစ်ခါမှ ဖွင့်မပေးဘူးတာကိုပါ တစ်ဆက်တည်း သတိရမိသောအခါ မေလေးရီရဲ့ ရင်မှာ (မသင်္ကာ မဖြစ်ချင်ပါဘူးဟု ဇွတ်တင်းထားသည့် ကြားကပင်) အခံရခက် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရပြန်ပါသည် ။

“သူတို့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာ သွားစားကြလိမ့်မယ် ... နီတို့ နောက်က အသာကပ်မောင်း လိုက်ကြည့်ကြရအောင်နော် ... မောင်တို့ မသိနိုင်ပါဘူး ...”

“အို ... တော်ပြီ ...”

မေလေးရီက မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါလိုက်မိသည် ။ ကိုယ့်ထမင်းစားချိန်ကိုလွတ် ကာ ဗိုက်အဆာခံပြီး သူများ တကာ ထမင်းစားတာကို လိုက်ချောင်းနေသင့်ပါသလား ... ။ အဓိပ္ပာယ် မရှိဟု ထင်ပါသည် ။ ဗိုက်လည်း ဆာရဦးမယ် ... ရင်မှာ လည်း ပင်ပန်းရဦးမယ် ..။ မောင်ရေ ...မေလေးရီတော့ ခွက်ခွက်လန်အောင်ကို ရှုံးရမယ့် အပေါက်မျိုးပဲနော် ...။ အဲဒါကြောင့် ပြောကြတာ ... ဘာမှ မသိ မကြားမမြင်တာလ

ည်း လောကကြီးမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး ...။

“ကျွန်မ နေ့လယ်(၁)နာရီမှာ ပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာလေး ရှိနေလို့ ဒီလောက်ဆို တော်ပါပြီ ...”

“ဒီလောက်ဆို တော်ပါပြီဆိုတာ ဘာလဲဟင် ... မေလေးက ဘာကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ ...”

“မနီနီခင် ရည်ရွယ်တာက ကျွန်မ မောင့်အပေါ်မှာ သံသယတွေဝင်ပြီး မုန်းမျက်သွားစေဖို့ မဟုတ်လား”

“အို ... ခုလောက်လေး မြင်လိုက်ရရုံနဲ့ တော့ အဲဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ကြီး မဆုံးဖြတ်လိုက်နဲ့ ဦးလေ ...”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်လို့ လဲ ... ဒီလောက်လေးနဲ့ မောင့်ကို သစ္စာမရှိသူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာ ကျွန်မက မတရားရာ သိပ်ကျသွားမှာ ပေါ့ ... ကျွန်မဆိုလိုတာက မနီနီခင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မအောင်မြင်သေးပါဘူးလို့ ပဲ ပြောချင်တာ”

နီနီခင်မျက်နှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ် ... ကျွန်မ ဒီထက်တော့ ပိုသိချင်သေးတယ် ... ခုတော့ တကယ့်ကို အချိန်မပေးနိုင်တော့လို့ ပါ ...”

“အို ... နီက အမြဲအားနေတယ်လေ ... နီ အချိန်မရွေး ကူညီနိုင်တယ်လေ ...”

နီနီခင် ပြန်ပြီး သွက်လက် တက်ကြွလာသည်။ ။ အားတက်သရော ဖြစ်လာသည်။ ။ မေလေးရီက စဉ်းစားရခက်သည့် ဒီမိန်းမတစ်ယောက်အတွက်လည်း ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်ရပြန်ပါသည်။ ။ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ ...။

မေလေးရီ အဖို့ မှာ ကတော့ ဆုပ်လည်း စူး ... စားလည်း ရူးမည့် အခြေအနေမျိုးပါ ...။ လွှင့် လို့ ကလည်း မပစ်ရက်လိုက်နိုင်သေးသည့် ဘဝမို့ အနည်းငယ် သက်သာမည့် အခြေအနေကိုသာ ရွေး ချယ်ရပေမည်။ ဒီလို သံသယဝင်ရမလား ... မဝင်ရဘူးလား ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်ခဲမည့် မြင်ကွင်းမျိုးတွေ ကိုတော့ လောလောဆယ်ဆယ်မှာ အပင်ပန်းအထိခိုက်ခံပြီး ထပ်ကြည့်ဖို့ မေလေးရီက အားမမွေး နိုင်သေး ...။ ဒါ ဆိုရင် တော့ ကိုယ့်ကို အောင့်သက်သက် အမြဲနိုင်စေနိုင်သည့် နီနီခင်ရဲ့ စကားများ ကိုသာ သည်းခံပြီး နားထောင်ကြည့်ရပေတော့မည်။ ကိုယ်က ဒီထက်ပိုပြီး သိချင်နေသေးသည် လေ ...။ မသိတာက ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပေမဲ့ မစို့မပို့ သိလိုက်ရရုံနဲ့ တော့ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘူး လေ။

စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်။ “မနီနီခင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပြန်ပြီး ချိန်းရ မလဲဟင်၊ မောင်နဲ့ မနီနီခင်တို့ ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဘဝ အကြောင်းကို ကျွန်မ နားထောင်ချင်လိုက် တာ”

အခုလက်ရှိ မိန်းမလှလေးအကြောင်းထက် သူတို့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဘဝကိုသာ သိချင်ပါသည် ဆိုတော့ နီနီခင်က မေလေးရီကို ထူးဆန်းအံ့ဩသွားပုံ ရပါသည် ။ အဲဒီလိုလည်း ရှိရဦးမှာ ပေါ့၊ နို့မို့ဆို မေလေးရီက ချည်း ဒိုင်ခံထူးဆန်း ဦးနှောက်စားနေရတာ ဘယ်တရားပါ့မလဲလို့ ။

“နက်ဖြန်ကျ နီပဲ ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး ချိန်းပါ့မယ် ...”

ရုံးပြန်ရောက်ကာ နီနီခင် ပြန်သွားချိန်မှ စတင်ပြီး မေလေးရီမှာ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာတစ်ခု ပြင်းပြင်းထန်ထန် စွဲကပ်လာတော့သည် ။ ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံးမှာ ... ဘယ်တော့မှ စ,မဆက်ဘူး သော်လည်း ... စာအုပ်ထဲမှာ လိုလိုမည်မည်အဖြစ် ရေးမှတ်ယူထားသည့် မောင့်အိမ်ကဖုန်းနံပါ

တ် တစ်ခုကိုပဲ တကြည့်ကြည့် ချီတုံချတုံနှင့် မေလေးရီမှာ အချိန်ကုန်ရ
လေသည်။ ။

*